

Dziennik Urzędowy L 309

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

19 listopada 2013

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1159/2013 z dnia 12 lipca 2013 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 911/2010 w sprawie europejskiego programu monitorowania Ziemi (GMES) poprzez ustanowienie warunków rejestracji i licencjonowania dla użytkowników GMES i określenie kryteriów ograniczających dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1160/2013 z dnia 7 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Rigotte de Condrieu (ChNP)] 7
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1161/2013 z dnia 7 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Pecorino di Picinisco (ChNP)] 9
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1162/2013 z dnia 7 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Puzzone di Moena/Spretz Tzaorì (ChNP)] 11
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1163/2013 z dnia 7 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Mohant (ChNP)] 13
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1164/2013 z dnia 7 listopada 2013 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Waterford Blaa/Blaa (ChOG)] 15

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1165/2013 z dnia 18 listopada 2013 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej olejek pomarańczowy, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾..... 17
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1166/2013 z dnia 18 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej dichlorprop-P ⁽¹⁾ 22
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1167/2013 z dnia 18 listopada 2013 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 25

DECYZJE

2013/664/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie środka pomocy nr SA.23324 – C 25/07 (ex NN 26/07) – Finlandia Finavia, Airpro i Ryanair w porcie lotniczym Tampere-Pirkkala (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 5036) ⁽¹⁾ 27

2013/665/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] – przyznanej przez Włochy (odroczenie uiszczenia opłaty wyrównawczej od mleka we Włoszech) (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 4046) 40

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2013/666/UE:

- ★ Decyzja nr 4/2013 Komitetu Ambasadorów AKP-UE z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie mianowania członków zarządu Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich 49

2013/667/UE:

- ★ Decyzja nr 5/2013 Komitetu Ambasadorów AKP-UE z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie statutu Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich 50

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Rady (UE) nr 566/2012 z dnia 18 czerwca 2012 r. dotyczącego zmiany rozporządzenia (WE) nr 975/98 w sprawie nominałów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu (Dz.U. L 169 z 29.6.2012) 55

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1159/2013

z dnia 12 lipca 2013 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 911/2010 w sprawie europejskiego programu monitorowania Ziemi (GMES) poprzez ustanowienie warunków rejestracji i licencjonowania dla użytkowników GMES i określenie kryteriów ograniczających dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

komunikatu Komisji z dnia 26 sierpnia 2010 r. zatytułowanego „Europejska agenda cyfrowa”⁽⁵⁾.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 911/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiego programu monitorowania Ziemi (GMES) i początkowej fazy jego realizacji (lata 2011–2013)⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Polityka w zakresie danych i informacji GMES powinna być spójna z innymi odpowiednimi dziedzinami polityki, instrumentami i działaniami Unii. W szczególności powinna ona być zgodna z wymogami dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE)⁽²⁾. Polityka ta powinna respektować prawa i zasady uznane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawo do życia prywatnego, ochrony danych osobowych, prawo do własności intelektualnej, wolności sztuki i nauki oraz wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
- (2) Polityka w zakresie danych i informacji GMES powinna wnieść istotny wkład do wspieranej przez Unię polityki w zakresie otwartych danych, zapoczątkowanej dyrektywą 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego⁽³⁾ oraz wzmocnionej decyzją Komisji 2011/833/UE z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie ponownego wykorzystywania dokumentów Komisji⁽⁴⁾ przyjętą w kontekście

- (3) Należy określić warunki rejestracji i licencjonowania dla użytkowników GMES oraz kryteria ograniczające dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES. Warunki dostępu do innych danych i informacji wykorzystanych w ramach usług GMES powinny zostać zdefiniowane przez ich dostawców.
- (4) W komunikacie z dnia 28 października 2009 r. pt. „Globalny Monitoring Środowiska i Bezpieczeństwa (GMES): Wyzwania i kolejne działania dotyczące komponentu kosmicznego”⁽⁶⁾ Komisja wyraziła zamiar kontynuacji działań na rzecz wdrożenia polityki bezpłatnego i otwartego dostępu do danych z satelitów Sentinel.
- (5) Dostęp do danych Sentinel powinien być bezpłatny, pełny i otwarty, zgodnie ze wspólnymi zasadami polityki dotyczącej danych Sentinel⁽⁷⁾ przyjętymi przez Radę Programową ds. Obserwacji Ziemi (PB-EO) Europejskiej Agencji Kosmicznej.
- (6) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 911/2010 państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe uczestniczące w działaniach operacyjnych GMES powinny mieć dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES na takich samych warunkach jak państwa członkowskie.
- (7) Jak stwierdzono w motywie 28 rozporządzenia (UE) nr 911/2010, GMES powinien być traktowany jako europejski wkład w budowę Globalnej Sieci Systemów Obserwacji Ziemi (GEOSS). W związku z tym otwarte rozpowszechnianie GMES powinno być w pełni zgodne z zasadami wymiany danych GEOSS.

⁽¹⁾ Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 330 z 14.12.2011, s. 39.

⁽⁵⁾ COM(2010) 245 final/2 z dnia 26 sierpnia 2010 r.

⁽⁶⁾ COM(2009) 589 final.

⁽⁷⁾ ESA/PB-EO(2009)98, rev. 1.

- (8) Aby realizować cele polityki w zakresie danych i informacji GMES, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 911/2010, użytkownikom należy zapewnić niezbędne zezwolenie na korzystanie w możliwie najpełniejszym zakresie z danych do celów GMES i informacji z usług GMES. Użytkownicy powinni mieć również możliwość redystrybucji danych do celów GMES i informacji z usług GMES w postaci zmienionej lub niezmienionej.
- (9) Dane do celów GMES i informacje z usług GMES powinny być bezpłatne dla użytkowników, aby uzyskać korzyści społeczne wynikające z większego wykorzystania danych do celów GMES i informacji z usług GMES.
- (10) Polityka otwartego rozpowszechniania GMES może zostać poddana przeglądowi, a w razie potrzeby dostosowywana, przy uwzględnieniu potrzeb użytkowników, potrzeb sektora związanego z obserwacją Ziemi i rozwoju technologicznego.
- (11) W celu zapewnienia szerokiego rozpowszechniania danych i informacji GMES, nie należy przewidywać jakiegokolwiek wyraźnej lub dorozumianej gwarancji, w tym w odniesieniu do jakości i przydatności do określonego celu.
- (12) Komisja powinna stosować ograniczenia w zakresie otwartego rozpowszechniania GMES, jeżeli bezpłatny, pełny i otwarty dostęp do niektórych danych do celów GMES i informacji z usług GMES naruszałby prawa i zasady zapisane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, takie jak prawo do życia prywatnego, ochrony danych osobowych lub prawa własności intelektualnej dla danych wykorzystanych w procesie tworzenia usług GMES.
- (13) W razie potrzeby, ograniczenia powinny chronić interesy bezpieczeństwa Unii, jak również interesy bezpieczeństwa narodowego państw członkowskich. Jeśli chodzi o interesy bezpieczeństwa narodowego, ograniczenia takie powinny zapewnić poszanowanie zobowiązań państw członkowskich, które na mocy traktatów międzynarodowych przystąpiły do organizacji na rzecz wspólnej polityki obronnej. Ocena kryteriów wrażliwości ograniczenia rozpowszechniania danych do celów GMES i informacji z usług GMES powinna zapewnić prewencyjne rozwiązanie kwestii związanych z bezpieczeństwem, pozwalając zachować nieprzerwane dostawy danych do celów GMES i informacji z usług GMES.
- (14) Kryteria wrażliwości powinny uwzględniać różne parametry, które mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa Unii lub jej państw członkowskich. Jako istotne kryterium wrażliwości należy uwzględnić zagrożenia dla infrastruktury krytycznej zdefiniowanej w art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony⁽¹⁾.
- (15) W razie konieczności państwa członkowskie powinny mieć możliwość złożenia wniosku o wprowadzenie ograniczeń w udostępnianiu określonych danych do celów GMES i informacji z usług GMES. Rozpatrując takie wnioski lub z własnej inicjatywy Komisja powinna zapewnić skuteczne i sprawne reagowanie w celu ochrony interesów bezpieczeństwa Unii lub państw członkowskich, dążąc jednocześnie do minimalizacji zakłóceń w przepływie danych i informacji do użytkowników.
- (16) Platformy rozpowszechniania GMES mogą napotkać ograniczenia techniczne, które mogłyby im uniemożliwić realizację wszystkich wniosków o dane lub informacje. W takich nadzwyczajnych okolicznościach, aby zapewnić ciągłość usług, dostępność techniczna danych do celów GMES i informacji z usług GMES powinna być zarezerwowana dla użytkowników z państw i organizacji międzynarodowych, które przyczyniają się do funkcjonowania GMES. W stosownych przypadkach możliwość rezerwacji usług powinna być uzależniona od pewnej formy rejestracji. Rezerwacja taka nie powinna stanowić przeszkody dla użytkowników, którzy uzyskali dzięki niej dane lub informacje, w korzystaniu z praw przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym prawa do redystrybucji takich danych lub informacji.
- (17) Należy zapewnić cztery poziomy rejestracji użytkowników w odniesieniu do dostępu do danych do celów GMES i informacji z usług GMES. Po pierwsze, aby zapewnić szerokie wykorzystanie danych do celów GMES i informacji z usług GMES, usługi wyszukiwania i przeglądania w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 2007/2/WE należy świadczyć bez rejestracji. Po drugie, należy przewidzieć uproszczoną formę rejestracji w przypadku usług pobierania w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2007/2/WE. Proces rejestracji nie powinien zniechęcać użytkowników do dostępu do danych i informacji, ale powinien umożliwić gromadzenie statystyk dotyczących użytkowników. Po trzecie, pośredni poziom rejestracji powinien umożliwiać rezerwację dostępu niektórym grupom użytkowników. Po czwarte, rygorystyczna procedura rejestracji, wymagająca jednoznacznej identyfikacji użytkownika, powinna być stosowana, aby umożliwić ograniczenie dostępu ze względów bezpieczeństwa,

(¹) Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu określa się:

- warunki pełnego i otwartego dostępu do informacji opracowanych w ramach usług GMES i danych zebranych za pomocą infrastruktury służącej GMES;
- kryteria ograniczenia dostępu do tych informacji i danych;
- warunki rejestracji użytkowników GMES.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się również następujące definicje:

- „usługi GMES” oznaczają komponent usługowy, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 911/2010;
- „informacje z usług GMES” oznaczają informacje i ich metadane opracowane w ramach usług GMES;
- „dane do celów GMES” oznaczają dane zgromadzone za pośrednictwem infrastruktury służącej GMES oraz ich metadane;
- „metadane” oznaczają uporządkowane informacje na temat danych lub informacji umożliwiające ich wyszukiwanie, inwentaryzację i stosowanie;
- „platforma rozpowszechniania GMES” oznacza systemy techniczne stosowane do rozpowszechniania danych do celów GMES i informacji z usług GMES wśród użytkowników;
- „usługi wyszukiwania” oznaczają usługi wyszukiwania, zgodnie z definicją w art. 11 pkt 1 lit. a) dyrektywy 2007/2/WE;
- „usługi przeglądania” oznaczają usługi przeglądania, zgodnie z definicją w art. 11 pkt 1 lit. b) dyrektywy 2007/2/WE;
- „usługi pobierania” oznaczają usługi pobierania, zgodnie z definicją w art. 11 pkt 1 lit. c) dyrektywy 2007/2/WE.

ROZDZIAŁ 2

OTWARTE ROZPOWSZECHNIANIE DANYCH DO CELÓW GMES I INFORMACJI Z USŁUG GMES – WARUNKI UDZIELANIA LICENCJI

Artykuł 3

Zasady otwartego rozpowszechniania

Użytkownicy mają bezpłatny, pełny i otwarty dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES na warunkach określonych w art. 4–10, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w art. 11–16.

Artykuł 4

Warunki finansowe

Bezpłatny dostęp obejmuje dane do celów GMES i informacje z usług GMES udostępniane za pośrednictwem platform rozpowszechniania GMES na podstawie wcześniej określonych warunków technicznych, o których mowa w art. 5 ust. 1.

Artykuł 5

Warunki dotyczące właściwości, formatu i sposobu rozpowszechniania

1. Dla każdego typu danych do celów GMES i informacji z usług GMES dostawcy tych danych i informacji określają pod nadzorem Komisji co najmniej jeden zestaw cech, formatu i sposobu rozpowszechniania oraz przekazują te specyfikacje poprzez platformy rozpowszechniania GMES.

2. Dane do celów GMES i informacje z usług GMES są zgodne z wymogami dyrektywy 2007/2/WE w zakresie, w jakim te dane i informacje wchodzą w zakres tych przepisów.

Artykuł 6

Warunki dotyczące platform rozpowszechniania GMES

Dane do celów GMES i informacje z usług GMES rozpowszechnia się wśród użytkowników za pośrednictwem platform rozpowszechniania GMES udostępnianych przez Komisję lub pod jej nadzorem.

Artykuł 7

Warunki dotyczące użytkowania

1. Dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES zapewnia się do następujących celów, pod warunkiem że jest to zgodne z prawem:

- zwielokrotnianie;
- rozpowszechnianie;
- publiczne udostępnianie;
- dostosowanie, modyfikacja i połączenie z innymi danymi i informacjami;
- dowolne połączenie lit. a)–d).

2. Dane do celów GMES i informacje z usług GMES można stosować na całym świecie bez ograniczeń czasowych.

Artykuł 8

Warunki dotyczące informacji, jakie mają przekazywać użytkownicy

1. Rozpowszechniając lub publicznie udostępniając dane do celów GMES i informacje z usług GMES, użytkownicy informują opinię publiczną o źródle tych danych i informacji.

2. Użytkownicy dopilnowują, aby nie wywoływać u opinii publicznej wrażenia, że ich działalność jest oficjalnie zatwierdzona przez Unię.

3. Użytkownik jednoznacznie informuje o dostosowaniu lub zmodyfikowaniu danych lub informacji.

Artykuł 9

Brak gwarancji

Dane do celów GMES i informacje z usług GMES są dostarczane użytkownikom bez jakiegokolwiek gwarancji, wyraźnej bądź dorozumianej, w tym w odniesieniu do jakości i przydatności do określonego celu.

Artykuł 10

Warunki dotyczące ograniczeń w otwartym rozpowszechnianiu

W przypadku gdy Komisja ogranicza dostęp do danych do celów GMES i informacji z usług GMES do niektórych użytkowników zgodnie z art. 12, użytkownicy ci rejestrują się ramach procedury umożliwiającej ich jednoznaczną identyfikację przed uzyskaniem prawa dostępu.

ROZDZIAŁ 3

OGRANICZENIA

Artykuł 11

Konflikt praw

W przypadku gdy otwarte rozpowszechnianie określonych danych do celów GMES i informacji z usług GMES jest niezgodne z umowami międzynarodowymi lub ochroną praw własności intelektualnej związanych z danymi i informacjami wykorzystanymi w procesie opracowywania informacji z usług GMES lub mogłoby naruszać w niewspółmiernym stopniu prawa i zasady ujęte w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, takie jak prawo do życia prywatnego i ochrona danych osobowych, Komisja podejmuje niezbędne działania zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 911/2010 w celu uniknięcia takiego konfliktu albo w celu ograniczenia rozpowszechniania przedmiotowych danych do celów GMES lub informacji z usług GMES.

Artykuł 12

Ochrona interesów bezpieczeństwa

1. Jeżeli otwarte rozpowszechnianie danych do celów GMES i informacji z usług GMES stwarza niedopuszczalny stopień zagrożenia dla interesów bezpieczeństwa Unii lub jej państw członkowskich ze względu na wrażliwość danych i informacji, Komisja ogranicza ich rozpowszechnianie na mocy art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 911/2010.

2. Komisja ocenia wrażliwość danych do celów GMES i informacji z usług GMES, stosując kryteria określone w art. 13–16.

Artykuł 13

Kryteria wrażliwości danych do celów GMES

1. Jeżeli dane do celów GMES wytwarza się przy zastosowaniu systemu obserwacji satelitarnej mającego co najmniej jedną z właściwości wymienionych w załączniku, Komisja ocenia wrażliwość danych w oparciu o następujące kryteria:

- a) parametry techniczne danych, w tym rozdzielczość przestrzenną i pasma spektralne;
 - b) okres pomiędzy uzyskaniem i rozpowszechnianiem danych;
 - c) istnienie konfliktów zbrojnych, zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa w skali międzynarodowej lub w regionie lub zagrożenia infrastruktur krytycznych w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2008/114/WE w obszarze, z którym wiążą się dane do celów GMES;
 - d) istnienie luk w zakresie bezpieczeństwa lub prawdopodobne wykorzystanie danych do celów GMES do działań taktycznych lub operacyjnych na szkodę interesów bezpieczeństwa Unii, jej państw członkowskich lub partnerów międzynarodowych.
2. Jeżeli dane do celów GMES wytwarza się przy zastosowaniu systemu obserwacji satelitarnej, który nie ma żadnej z właściwości wymienionych w załączniku, zakłada się, że dane do celów GMES nie są wrażliwe.

Artykuł 14

Kryteria wrażliwości informacji z usług GMES

Komisja ocenia wrażliwość informacji z usług GMES w oparciu o następujące kryteria:

- a) wrażliwość danych wejściowych wykorzystanych do opracowywania informacji z usług GMES;
- b) okres pomiędzy uzyskaniem danych wejściowych i rozpowszechnianiem informacji z usług GMES;
- c) istnienie konfliktów zbrojnych, zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa w skali międzynarodowej lub w regionie lub zagrożenia infrastruktur krytycznych w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2008/114/WE w obszarze, z którym wiążą się informacje z usług GMES;
- d) istnienie luk w zakresie bezpieczeństwa lub prawdopodobne wykorzystanie informacji z usług GMES do działań taktycznych lub operacyjnych na szkodę interesów bezpieczeństwa Unii, jej państw członkowskich lub partnerów międzynarodowych.

Artykuł 15

Wniosek o ponowną ocenę wrażliwości

Jeżeli warunki, na jakich dokonano oceny zgodnie z art. 13 lub 14, uległy zmianie, Komisja może ponownie ocenić wrażliwość danych do celów GMES lub informacji z usług GMES z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego w celu umożliwienia uzyskania danych do celów GMES lub rozpowszechniania informacji z usług GMES, ograniczenia lub zawieszenia takiej możliwości. W przypadku złożenia wniosku przez państwo członkowskie Komisja uwzględni limity ograniczeń w czasie i zakresie, w odniesieniu do których złożono wniosek.

*Artykuł 16***Równowaga interesów**

1. W ocenie wrażliwości danych do celów GMES i informacji z usług GMES zgodnie z art. 12 należy zachować równowagę między interesami bezpieczeństwa a interesem użytkowników oraz korzyściami środowiskowymi, społecznymi i gospodarczymi wynikającymi ze zbierania, opracowywania i otwartego rozpowszechniania przedmiotowych danych i informacji.

2. Dokonując oceny bezpieczeństwa, Komisja rozważa, czy ograniczenia będą skuteczne, jeśli podobne dane są dostępne z innych źródeł.

ROZDZIAŁ 4

REZERWACJA DOSTĘPU I REJESTRACJA*Artykuł 17***Rezerwacja dostępu**

1. W przypadku gdy wnioski o dostęp przekraczają możliwości platform rozpowszechniania GMES, dostęp do zasobów GMES może zostać zarezerwowany dla następujących użytkowników:

- a) służb publicznych, przemysłu, instytutów badawczych i obywateli w Unii;
- b) służb publicznych, przemysłu, instytutów badawczych i obywateli w państwach trzecich wnoszących wkład w funkcjonowanie GMES;

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 lipca 2013 r.

c) międzynarodowych organizacji wnoszących wkład w funkcjonowanie GMES.

2. Użytkownicy, dla których dostęp jest zarezerwowany zgodnie z ust. 1, w celu uzyskania dostępu dokonują rejestracji, podając swoją tożsamość, dane kontaktowe, obszar działalności oraz państwo, w którym mają siedzibę.

*Artykuł 18***Rejestracja**

1. Aby uzyskać dostęp do usług pobierania, użytkownicy rejestrują się przez internet na platformach rozpowszechniania GMES. Rejestracja jest bezpłatna. Użytkownicy rejestrują się tylko raz i są akceptowani automatycznie. Proces rejestracji wymaga:

- a) utworzenia przez użytkownika konta użytkownika i hasła;
- b) podania przez użytkownika informacji statystycznych ograniczonych do najwyżej 10 pozycji.

2. W przypadku usług wyszukiwania i przeglądania rejestracja nie jest wymagana.

ROZDZIAŁ 5

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 19*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Charakterystyka systemu obserwacji satelitarnej, o którym mowa w art. 13

- a) System ma techniczne możliwości tworzenia danych o rozdzielczości geometrycznej minimum 2,5 m w co najmniej jednym kierunku poziomym.
 - b) System ma techniczne możliwości tworzenia danych o rozdzielczości geometrycznej minimum 5 m w co najmniej jednym kierunku poziomym w zakresie widmowym 8–12 mikronów (podczerwień termiczna).
 - c) System ma techniczne możliwości tworzenia danych o rozdzielczości geometrycznej minimum 3 m w co najmniej jednym kierunku poziomym w zakresie widmowym od 1 milimetra do 1 metra (mikrofale).
 - d) System posiada ponad 49 kanałów widmowych i ma techniczne możliwości tworzenia danych o rozdzielczości geometrycznej minimum 10 m w co najmniej jednym kierunku poziomym w co najmniej jednym kanale widmowym.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1160/2013**z dnia 7 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Rigotte de Condrieu (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wniosek Francji o rejestrację nazwy „Rigotte de Condrieu” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ żaden sprzeciw nie został zgłoszony Komisji zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Rigotte de Condrieu” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 130 z 7.5.2013, s. 15.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

FRANCJA

Rigotte de Condrieu (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1161/2013**z dnia 7 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Pecorino di Picinisco (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Włoch o rejestrację nazwy „Pecorino di Picinisco” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Pecorino di Picinisco” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 57 z 27.2.2013, s. 28.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

WŁOCHY

Pecorino di Picinisco (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1162/2013**z dnia 7 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Puzzone di Moena/Spretz Tzaorì (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Włoch o rejestrację nazwy „Puzzone di Moena”/„Spretz Tzaorì” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Puzzone di Moena”/„Spretz Tzaorì” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 15.3.2013, s. 21.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

WŁOCHY

Puzzone di Moena/Spretz Tzaori (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1163/2013**z dnia 7 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Mohant (ChNP)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Słowenii o rejestrację nazwy „Mohant” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 160 z 6.6.2013, s. 7.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.3. Sery

SŁOWENIA

Mohant (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1164/2013**z dnia 7 listopada 2013 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Waterford Blaa/Blaa (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 wniosek Irlandii o rejestrację nazwy „Waterford Blaa”/„Blaa” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ żaden sprzeciw nie został zgłoszony Komisji zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, nazwa „Waterford Blaa”/„Blaa” powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 134 z 14.5.2013, s. 49.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne i środki spożywcze wymienione w punkcie I załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1151/2012:

Klasa 2.4. Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze i inne wyroby piekarnicze

IRLANDIA

Waterford Blaa/Blaa (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1165/2013

z dnia 18 listopada 2013 r.

w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej olejek pomarańczowy, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności art. 13 ust. 2 oraz art. 78 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 dyrektywę 91/414/EWG⁽²⁾ należy stosować, w odniesieniu do procedury i warunków zatwierdzenia, do substancji czynnych, dla których przyjęto decyzję zgodnie z art. 6 ust. 3 tej dyrektywy przed dniem 14 czerwca 2011 r. W przypadku olejku pomarańczowego warunki art. 80 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zostały spełnione decyzją Komisji 2009/438/WE⁽³⁾.
- (2) Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG, w dniu 22 lutego 2008 r. Francja otrzymała od przedsiębiorstwa Oro Agri wniosek o włączenie substancji czynnej olejek pomarańczowy do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. W decyzji 2009/438/WE potwierdzono, że wniosek jest „kompletny” w tym sensie, że zasadniczo spełnia wymogi dotyczące danych i informacji przewidziane w załącznikach II oraz III do dyrektywy 91/414/EWG.
- (3) Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/414/EWG dla wspomnianej substancji czynnej i dla zastosowań zaproponowanych przez wnioskodawcę został oceniony wpływ na zdrowie ludzi i zdrowie zwierząt oraz na środowisko. W dniu 12 sierpnia 2009 r. państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy

przedłożyło projekt sprawozdania z oceny. Zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia Komisji (UE) nr 188/2011⁽⁴⁾ w dniu 13 czerwca 2012 r. od wnioskodawcy zażądano dodatkowych informacji. Ocenę dodatkowych danych przez Francję przedłożono w formie zaktualizowanego projektu sprawozdania z oceny w listopadzie 2012 r.

- (4) Projekt sprawozdania z oceny został zweryfikowany przez państwa członkowskie i Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (zwany dalej „Urzędem”). W dniu 1 marca 2013 r. Urząd przedstawił Komisji swoje wnioski⁽⁵⁾ z oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej olejek pomarańczowy. Projekt sprawozdania z oceny i wnioski Urzędu zostały zweryfikowane przez państwa członkowskie oraz Komisję w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt i sfinalizowane w dniu 3 października 2013 r. w formie opracowanego przez Komisję sprawozdania z przeglądu dotyczącego olejku pomarańczowego.
- (5) Jak wykazały różne badania, można oczekiwać, że środki ochrony roślin zawierające olejek pomarańczowy zasadniczo spełniają wymogi określone w art. 5 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 5 ust. 3 dyrektywy 91/414/EWG, w szczególności w odniesieniu do zastosowań, które zostały zbadane przez Komisję i wyszczególnione w jej sprawozdaniu z przeglądu. Należy zatem zatwierdzić olejek pomarańczowy.
- (6) Zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w związku z jego art. 6 oraz w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej należy jednak uwzględnić pewne warunki i ograniczenia. Należy w szczególności zażądać dodatkowych informacji potwierdzających.
- (7) Na zatwierdzenie należy przewidzieć rozsądnie długi termin, aby umożliwić państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymogów wynikających z zatwierdzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1).⁽³⁾ Decyzja Komisji 2009/438/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. uznająca zasadniczo kompletność dokumentacji przedłożonej do szczegółowego badania w celu ewentualnego włączenia olejku pomarańczowego do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 47).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 188/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania dyrektywy Rady 91/414/EWG w odniesieniu do procedury oceny substancji czynnych, które nie znalazły się w obrocie dwa lata po notyfikacji przedmiotowej dyrektywy (Dz.U. L 53 z 26.2.2011, s. 51).⁽⁵⁾ Dziennik EFSA 2013, 11(2):3090. Dostępne na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu

- (8) Bez uszczerbku dla przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009 obowiązków wynikających z zatwierdzenia oraz biorąc pod uwagę szczególną sytuację powstałą w wyniku przejścia od dyrektywy 91/414/EWG do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, należy postanowić, co następuje. Państwom członkowskim należy zapewnić sześć miesięcy, licząc od daty zatwierdzenia, na dokonanie przeglądu zezwoleń dotyczących środków ochrony roślin zawierających olejek pomarańczowy. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny zmienić, zastąpić lub cofnąć te zezwolenia. W drodze odstępstwa od powyższego terminu należy przyznać więcej czasu na przedłożenie i ocenę pełnej dokumentacji wyszczególnionej w załączniku III, zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG, dla każdego środka ochrony roślin i każdego zamierzonego zastosowania, zgodnie z jednolitymi zasadami.
- (9) Doświadczenie zdobyte przy okazji włączania do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG substancji czynnych ocenionych w ramach rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3600/92⁽¹⁾ pokazuje, że mogą pojawić się trudności z interpretacją obowiązków spoczywających na posiadaczach dotychczasowych zezwoleń, dotyczących dostępu do danych. W celu uniknięcia dalszych trudności wydaje się zatem konieczne wyjaśnienie obowiązków państw członkowskich, a w szczególności obowiązku sprawdzenia, czy posiadacz zezwolenia ma dostęp do dokumentacji zgodnie z wymogami określonymi w załączniku II do wspomnianej dyrektywy. Wyjaśnienie to nie nakłada jednak na państwa członkowskie ani na posiadaczy zezwoleń żadnych nowych obowiązków w porównaniu z tymi, które nakłada się w przyjętych dotąd dyrektywach zmieniających załącznik I do wspomnianej dyrektywy lub w rozporządzeniach zatwierdzających substancje czynne.
- (10) Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 należy odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011⁽²⁾.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdzenie substancji czynnej

Zatwierdza się substancję czynną olejek pomarańczowy określoną w załączniku I, z zastrzeżeniem warunków wyszczególnionych w tym załączniku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3600/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 366 z 15.12.1992, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1.).

Artykuł 2

Ponowna ocena środków ochrony roślin

1. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 państwa członkowskie w razie potrzeby zmieniają lub cofają obowiązujące zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające olejek pomarańczowy jako substancję czynną w terminie do dnia 31 października 2014 r.

Przed upływem tego terminu państwa członkowskie w szczególności sprawdzają, czy spełnione są warunki wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem warunków wskazanych w kolumnie dotyczącej przepisów szczegółowych w tym załączniku, oraz czy posiadacz zezwolenia posiada dokumentację spełniającą wymogi załącznika II do dyrektywy 91/414/EWG albo ma do niej dostęp, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 13 ust. 1-4 tej dyrektywy oraz w art. 62 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, państwa członkowskie dokonują ponownej oceny każdego dopuszczonego środka ochrony roślin zawierającego olejek pomarańczowy jako jedyną substancję czynną lub jako jedną z kilku substancji czynnych wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 540/2011 najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2014 r. zgodnie z jednolitymi zasadami określonymi w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, na podstawie dokumentacji zgodnej z wymogami określonymi w załączniku III do dyrektywy 91/414/EWG i z uwzględnieniem kolumny dotyczącej przepisów szczegółowych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Na podstawie powyższej oceny państwa członkowskie określają, czy środek ochrony roślin spełnia warunki ustanowione w art. 29 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

Po dokonaniu tych ustaleń państwa członkowskie:

a) w przypadku środka zawierającego olejek pomarańczowy jako jedyną substancję czynną, w razie potrzeby zmieniają lub cofają zezwolenie najpóźniej do dnia 31 października 2015 r.; lub

b) w przypadku środka zawierającego olejek pomarańczowy jako jedną z kilku substancji czynnych, w razie potrzeby, zmieniają lub cofają zezwolenie do dnia 31 października 2015 r. lub w terminie określonym dla takiej zmiany lub cofnięcia we właściwym akcie lub aktach włączających odpowiednią substancję lub substancje do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG albo zatwierdzających odpowiednią substancję lub substancje, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

Artykuł 3

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 4***Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 maja 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
Olejek pomarańczowy Nr CAS 8028-48-6 (wyciąg z pomarańczy) 5989-27-5 (D-limonen) Nr CIPAC 902	(R)-4-izopropenylo-1-metylocykloheksen lub p-menta-1,8-dien	≥ 945 g/kg (D-limonenu) Substancja czynna musi być zgodna ze specyfikacjami Farmakopei Europejskiej 5.0 (<i>Aurantii dulcis aetheroleum</i>) oraz ISO 3140:2011(E)	1 maja 2014 r.	30 kwietnia 2024 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego olejku pomarańczowego, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 3 października 2013 r.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <p>a) ochronę operatorów i pracowników,</p> <p>b) ryzyko dla ptaków i ssaków.</p> <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko</p> <p>Wnioskodawca przedkłada informacje potwierdzające dotyczące:</p> <p>1) losów metabolicznych olejku pomarańczowego oraz drogi i szybkości rozkładu w glebie;</p> <p>2) walidacji punktów końcowych wykorzystywanych w ramach oceny ryzyka ekotoksykologicznego.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada te informacje Komisji, państwom członkowskim oraz Urzędowi do dnia 30 kwietnia 2016 r.</p>

⁽¹⁾ Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ZAŁĄCZNIK II

W części B załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 dodaje się pozycję w brzmieniu:

Nr	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość (*)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
„56	Olejek pomarańczowy Nr CAS 8028-48-6 (wyciąg z pomarańczy) 5989-27-5 (D-limonen) Nr CIPAC 902	(R)-4-izopropenylo-1-metylocykloheksen lub p-menta-1,8-dien	≥ 945 g/kg (D-limonenu) Substancja czynna musi być zgodna ze specyfikacjami Farmakopei Europejskiej 5.0 (<i>Aurantii dulcis aetheroleum</i>) oraz ISO 3140:2011(E)	1 maja 2014 r.	30 kwietnia 2024 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego olejku pomarańczowego, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 3 października 2013 r.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <p>a) ochronę operatorów i pracowników;</p> <p>b) ryzyko dla ptaków i ssaków.</p> <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko</p> <p>Wnioskodawca przedkłada informacje potwierdzające dotyczące losów metabolicznych olejku pomarańczowego oraz drogi i szybkości rozkładu w glebie oraz informacje dotyczące walidacji punktów końcowych wykorzystywanych w ramach oceny ryzyka ekotoksykologicznego.</p> <p>Wnioskodawca przedkłada te informacje Komisji, państwom członkowskim oraz Urzędowi do dnia 30 kwietnia 2016 r.”</p>

(*) Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1166/2013

z dnia 18 listopada 2013 r.

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej dichlorprop-P

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności drugi wariant wymieniony w jego art. 21 ust. 3 oraz art. 78 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywą Komisji 2006/74/WE⁽²⁾ włączono dichlorprop-P jako substancję czynną do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG⁽³⁾, pod warunkiem że państwa członkowskie, których to dotyczy, zapewnią dostarczenie przez powiadamiającego, na wniosek którego dichlorprop-P został włączony do tego załącznika, dalszych informacji potwierdzających dotyczących metabolizmu u zwierząt oraz oceny ryzyka dla ptaków w przypadku ostrego i krótkotrwałego narażenia oraz dla ssaków roślinożernych w przypadku ostrego narażenia.
- (2) Substancje czynne włączone do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG zostały uznane za zatwierdzone na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 oraz są wymienione w części A załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011⁽⁴⁾.
- (3) W przewidzianym terminie powiadamiący przedstawił Danii, będącej państwem członkowskim pełniącym rolę sprawozdawcy, dodatkowe informacje mające na celu potwierdzenie oceny ryzyka dla ptaków i ssaków w przypadku zastosowania do zbóż, użytków zielonych i upraw traw na nasiona.
- (4) Dania oceniła dodatkowe informacje przedstawione przez powiadamiającego. W dniu 22 lipca 2011 r. przedstawiła ona swoją ocenę, w formie uzupełnienia do

projektu sprawozdania z oceny, pozostałym państwom członkowskim, Komisji i Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności, zwanemu dalej „Urzędem”.

- (5) Komisja zasięgnęła opinii Urzędu, który przedstawił w dniu 13 listopada 2012 r. swoją opinię w sprawie oceny ryzyka dotyczącej dichlorpropu-P⁽⁵⁾.
- (6) W świetle dodatkowych informacji przedstawionych przez powiadamiającego Komisja stwierdziła, że nie dostarczono w pełni dalszych koniecznych informacji potwierdzających i że nie można wykluczyć wysokiego ryzyka dla ptaków i ssaków, o ile nie wprowadzi się dalszych ograniczeń.
- (7) Komisja zwróciła się do powiadamiającego o przedstawienie uwag w odniesieniu do sprawozdania z przeglądu dotyczącego dichlorpropu-P.
- (8) Potwierdza się, że substancja czynna dichlorprop-P jest uznana za zatwierdzoną na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. Aby zminimalizować narażenie ptaków i ssaków, należy jednak dodatkowo ograniczyć zastosowania tej substancji czynnej oraz ustanowić szczególne środki zmniejszające ryzyko w celu ochrony tych gatunków.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011.
- (10) Państwom członkowskim należy przyznać czas na wycofanie zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające dichlorprop-P.
- (11) Jeśli zgodnie z art. 46 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 państwa członkowskie przyznają dodatkowy okres na zużycie zapasów środków ochrony roślin zawierających dichlorprop-P, okres ten powinien upłynąć najpóźniej po roku od daty wycofania lub zmiany odpowiednich zezwoleń.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2006/74/WE z dnia 21 sierpnia 2006 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia dichlorpropu-P, metkonazolu, pirymetanilu i trichlopyru jako substancji czynnych (Dz.U. L 235 z 30.8.2006, s. 17).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Dziennik EFSA 2012; 10(11):2950. Dostępna na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu/efsajournal.htm

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

Część A załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 zostaje zmieniona zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Środki przejściowe

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 państwa członkowskie w razie potrzeby zmieniają lub cofają

obowiązujące zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające dichlorprop-P jako substancję czynną w terminie do dnia 9 czerwca 2014 r.

Artykuł 3

Okres na zużycie zapasów

Okres na zużycie zapasów przyznany przez państwa członkowskie zgodnie z art. 46 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 jest możliwie najkrótszy i upływa najpóźniej w dniu 9 czerwca 2015 r.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Część A wiersz 133 „dichlorprop-P” kolumna „Przepisy szczegółowe” załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 otrzymuje brzmienie:

„CZĘŚĆ A

Zezwala się wyłącznie na stosowanie w charakterze środka chwastobójczego.

W odniesieniu do zbóż zezwala się wyłącznie na stosowanie wiosną przy dawkach nieprzekraczających 800 g substancji czynnej na hektar podczas jednego zastosowania.

Nie zezwala się na stosowanie na użytkach zielonych.

CZĘŚĆ B

W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego dichlorpropu-P, w szczególności jego dodatki I i II, w wersji sfinalizowanej przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w dniu 23 maja 2006 r.

W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na ochronę ptaków, ssaków, organizmów wodnych i roślin niebędących przedmiotem zwalczania.

W warunkach zezwolenia uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1167/2013**z dnia 18 listopada 2013 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 listopada 2013 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	46,1
	MA	40,6
	MK	55,3
	TR	116,2
	ZZ	64,6
0707 00 05	AL	45,1
	MK	57,9
	TR	126,2
	ZZ	76,4
0709 93 10	MA	86,2
	TR	152,0
	ZZ	119,1
0805 20 10	MA	80,7
	ZZ	80,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	78,7
	TR	69,3
	UY	56,3
	ZZ	68,1
0805 50 10	TR	71,5
	ZZ	71,5
0806 10 10	BR	245,1
	LB	251,9
	PE	258,8
	TR	163,3
	US	347,2
	ZZ	253,3
0808 10 80	BR	93,9
	CL	102,3
	MK	38,5
	NZ	93,9
	US	181,0
	ZA	200,2
0808 30 90	ZZ	118,3
	CN	57,5
	TR	128,9
	ZZ	93,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 lipca 2012 r.

w sprawie środka pomocy nr SA.23324 – C 25/07 (ex NN 26/07) – Finlandia Finavia, Airpro i Ryanair w porcie lotniczym Tampere-Pirkkala

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 5036)

(Jedynie tekst w języku fińskim i szwedzkim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2013/664/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W lutym 2005 r. Blue1 Oy („Blue1”), fiński przewoźnik lotniczy wchodzący w skład Grupy SAS, złożył w Komisji skargę. Blue1 twierdził między innymi, że Ryanair Ltd („Ryanair”) otrzymywał pomoc z powodu niższych od średnich opłat lotniskowych w porcie lotniczym Tampere-Pirkkala („port lotniczy TMP” lub „port lotniczy”).
- (2) W pismach z dnia 2 marca 2005 r. i 23 maja 2006 r. Komisja wystąpiła do Finlandii o przekazanie dodatkowych informacji w odniesieniu do skargi. Finlandia udzieliła odpowiedzi w pismach z dnia 27 kwietnia 2005 r. i 27 lipca 2006 r.
- (3) Pismem z dnia 10 lipca 2007 r. Komisja powiadomiła Finlandię o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE ⁽²⁾) („decyzja o wszczęciu postępowania”) w odniesieniu do umowy między Airpro Oy a Ryanair oraz wdrażania strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego przez spółki Finavia i Airpro Oy w porcie lotniczym TMP.

Finlandia przedstawiła swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu postępowania dnia 28 listopada 2007 r.

- (4) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat przedmiotowego środka w terminie jednego miesiąca od daty publikacji decyzji.
- (5) Komisja otrzymała takie uwagi od czterech zainteresowanych stron (Ryanair, Grupy SAS, Air France i Stowarzyszenia Europejskich Linii Lotniczych). Przekazała je Finlandii w piśmie z dnia 13 lutego 2008 r. Finlandia przekazała swoje uwagi dnia 15 kwietnia 2008 r.
- (6) Pismem z dnia 25 czerwca 2010 r. Komisja zwróciła się o przedstawienie dalszych informacji. Finlandia udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 1 lipca 2010 r. Pismem z dnia 5 kwietnia 2011 r. Komisja zwróciła się o przedstawienie dalszych informacji dotyczących finansowania portu lotniczego. Finlandia udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 5 maja 2011 r. Odpowiedź Finlandii była jednak niepełna. W związku z tym Komisja przesłała monit na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽⁴⁾. Finlandia udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 15 czerwca 2011 r.

2. OPIS ŚRODKÓW ORAZ PODSTAWY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

2.1. Kontekst postępowania wyjaśniającego

Port lotniczy TMP

- (7) Port lotniczy TMP znajduje się w Pirkkala, 13 km na południowy zachód od miasta Tampere, w południowej Finlandii. Jest to trzeci co do wielkości port lotniczy w Finlandii (pod względem liczby pasażerów, zob. tabela w motywie (10)). Poza obsługą lotnictwa cywilnego, port lotniczy służy również jako baza fińskich sił powietrznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 18.10.2007, s. 13.

⁽²⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy w stosownych przypadkach rozumieć jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE. W TFUE wprowadzono także pewne zmiany terminologiczne, takie jak zastąpienie „Wspólnoty” przez „Unię” i „wspólnego rynku” przez „rynek wewnętrzny”... Terminologia przyjęta w TFUE będzie stosowana w całej niniejszej decyzji.

⁽³⁾ Zob. przypis 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

(8) Port lotniczy TMP posiada dwa terminale pasażerskie na potrzeby regularnych przewozów pasażerskich:

— Terminal 1 (również „T1”) zbudowano w 1998 r. i obecnie korzystają z niego Finnair, Flybe, SAS, Blue1 oraz Air Baltic. W 2003 r. przepustowość T1 wynosiła 550 000 pasażerów rocznie.

— Terminal 2 (również „T2”) był początkowo wykorzystywany przez DHL jako hangar towarowy, a następnie (gdy zwolnił się w 2002 r.) przekształcono go w terminal dla tanich linii lotniczych. Z T2 korzysta obecnie wyłącznie Ryanair. Przepustowość T2 wynosi 425 000 pasażerów rocznie.

(9) Port lotniczy TMP, z wyjątkiem T2, należy do Finavia Oyj⁽⁵⁾ („Finavia”) i jest przez nią obsługiwany. Finavia wynajmuje T2 swojej spółce zależnej Airpro Oy⁽⁶⁾ („Airpro”). Airpro obsługuje terminal i świadczy w nim usługi w zakresie obsługi naziemnej. Ponadto Airpro zawarła umowę z Ryanair^(*) obowiązującą od dnia 3 kwietnia 2003 r.

(10) Przepływ pasażerów w porcie lotniczym zwiększył się z 304 025 osób w 2003 r. do 617 397 w 2010 r. Jest to efektem zwiększenia się liczby pasażerów w T2. W 2010 r. udział pasażerów Ryanair w porcie lotniczym TMP wynosił około [...]. W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie wzrostu liczby pasażerów w porcie lotniczym TMP w latach 2003–2010:

Rok	Liczba pasażerów, T1	Liczba pasażerów, T2	Całkowita liczba pasażerów w porcie lotniczym TMP
2003	[...]	[...]	304 025
2004	[...]	[...]	495 892
2005	[...]	[...]	597 102
2006	[...]	[...]	632 010

⁽⁵⁾ Do końca 2009 r. Finavia Oyj (były fiński urząd lotnictwa cywilnego) była przedsiębiorstwem państwowym. Dnia 1 stycznia 2010 r. przekształcono Finavię w spółkę akcyjną ustawą 877/2009 w sprawie przekształcenia urzędu lotnictwa cywilnego w spółkę akcyjną. Zarządza ona 25 portami lotniczymi w Finlandii. Jedynie trzy fińskie porty lotnicze nie są zarządzane przez Finavię. Poza obsługą portów lotniczych Finavia zapewnia służby żeglugi powietrznej w swoich portach lotniczych i odpowiada również za nadzór nad fińską przestrzenią powietrzną. Transakcjami Finavii na rynku nieruchomości zarządza jej spółka zależna Lentoasemakiinteistöt Oyj. Wspomniane przedsiębiorstwo świadczy usługi w zakresie obsługi obiektów przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w porcie lotniczym oraz działa jako deweloper projektów budowlanych i właściciel lokali znajdujących się na terenie portów lotniczych.

⁽⁶⁾ Airpro Oy jest spółką zależną będącą w całości własnością Finavii (100 %). Rozwija ona i świadczy usługi portu lotniczego i usługi turystyczne w portach lotniczych Finavii. Airpro posiada spółkę zależną RTG Ground Handling Ltd świadczącą usługi w zakresie obsługi naziemnej.

^(*) Tajemnica handlowa.

Rok	Liczba pasażerów, T1	Liczba pasażerów, T2	Całkowita liczba pasażerów w porcie lotniczym TMP
2007	[...]	[...]	687 711
2008	[...]	[...]	709 356
2009	[...]	[...]	628 105
2010	[...]	[...]	617 397

2.2. Środki będące przedmiotem postępowania wyjaśniającego oraz ocena wstępna Komisji

(11) W decyzji o wszczęciu postępowania poruszone zostały następujące kwestie:

— po pierwsze, czy Finavia postępować jako prywatny inwestor, decydując się przekształcić hangar towarowy w T2, terminal dla tanich linii lotniczych, w którym to przypadku decyzja o inwestycji nie wiąże się z pomocą państwa na rzecz Airpro; a jeżeli nie, to czy taką pomoc można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym; oraz

— po drugie, czy prywatny inwestor zawarłby umowę podobną do umowy Airpro z Ryanair; a jeżeli nie, to czy pomoc zawartą w umowie można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

(12) W odniesieniu do pierwszej kwestii Komisja wyraziła wątpliwości, czy Finavia kierowała się perspektywą długoterminowej rentowności, decydując się przekształcić hangar towarowy w terminal dla tanich linii lotniczych. Ponadto Komisja miała wątpliwości, czy inwestycje podjęte przez Finavię w celu przekształcenia byłego hangaru towarowego w terminal dla tanich linii lotniczych można również uznać za selektywną korzyść na rzecz Airpro, której spółka nie uzyskałaby w normalnych warunkach rynkowych.

(13) W odniesieniu do drugiej kwestii Komisja musiała zbadać, czy w tym konkretnym przypadku zachowaniem Airpro kierowała perspektywa długoterminowej rentowności i czy korzyść rzekomo przyznana Ryanair była korzyścią, której przewoźnik nie uzyskałby w normalnych warunkach rynkowych. Komisja w szczególności wyraziła wątpliwości, czy „ryczałtowa” opłata uiszczana przez Ryanair opierała się na kosztach świadczenia przez Airpro usług wspomnianemu przewoźnikowi lotniczemu. Ponadto Finlandia nie przekazała Komisji warunków umowy z Ryanair ani planu operacyjnego przedstawiającego ocenę rentowności umowy dla Airpro. W związku z tym Komisja w swojej decyzji o wszczęciu postępowania wyraziła wątpliwości, czy zachowaniem Airpro kierowała perspektywa długookresowej rentowności. Nie można zatem wykluczyć, że umowa przyniosła Ryanair korzyść, której to przedsiębiorstwo nie uzyskałoby w normalnych warunkach rynkowych.

- (14) Komisja wyraziła wątpliwości, czy warunki zgodności określone w Wytocznych wspólnotowych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych⁽⁷⁾ („wytocznych dotyczących lotnictwa z 2005 r.”) zostały w niniejszym przypadku spełnione i czy środki pomocy państwa można uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

3. UWAGI FINLANDII

3.1. Strategia Finavii i Airpro w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP

- (15) Finlandia rozpoczęła swoje uwagi od przedstawienia informacji na temat strategii Finavii i Airpro w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP. Finlandia wyjaśniła, że T2 zbudowano w 1979 r. w celu tymczasowego wykorzystywania go jako budynku portu lotniczego. W 1995 r. przekształcono go w hangar towarowy mogący służyć do transportu towarów i był on wykorzystywany przez DHL. W 2002 r. DHL rozwiązał umowę najmu i terminal się zwolnił.
- (16) Finlandia wskazała, że ponieważ Finavia nie była w stanie przyciągnąć żadnego innego operatora towarowych przewozów lotniczych do Tampere ani wynająć hangaru, podjęła ona decyzję o przekształceniu go w terminal dla tanich linii lotniczych, mogący służyć do zapewnienia podstawowych usług w zakresie obsługi naziemnej. Początkowe koszty budowy T2 były już wtedy zamortyzowane i remont terminalu wymagał jedynie drobnych renowacji⁽⁸⁾. W poniższej tabeli przedstawiono szczegółowe informacje na temat kosztów inwestycyjnych związanych z remontem T2, które wyniosły 760 612 EUR.

Prace remontowe	Koszty inwestycyjne w EUR
Planowanie	[...]
Odpisy, pozwolenia, podróże	[...]
Prace budowlane	[...]
Ogrzewanie/rurociągi/klimatyzacja	[...]
Roboty branży elektrycznej	[...]
Instalacje niskiego napięcia	[...]
Przenośniki	[...]
Urządzenia kontroli bezpieczeństwa	[...]
Całkowita kwota	760 612

- (17) W świetle powyższych obliczeń Finlandia wskazała, że nawet gdyby Finavia była w stanie znaleźć innego najemcę, który chciałby wykorzystywać T2 jako hangar towarowy, konieczne byłoby przeprowadzenie pewnych prac budowlanych, których koszt wyniósłby około 100 000 EUR. Ponadto przenośniki zawsze można by było wykorzystywać w innych portach lotniczych Finavii.
- (18) Finlandia wyjaśniła ponadto, że Finavia miała zamiar udostępnić nowy terminal dla tanich linii lotniczych wszystkim przewoźnikom lotniczym gotowym zaakceptować niższą jakość usług. W poniższej tabeli przedstawiono porównanie poziomu usług i pomieszczeń w T1 i T2 w porcie lotniczym TMP.

	Terminal 1 (T1)	Terminal 2 (T2)
Model operacyjny	Model tradycyjny: odprawę, kontrolę bezpieczeństwa, transport, sortowanie, załadunek i wyładunek bagaży wykonują różne grupy zawodowe i przedsiębiorstwa.	Model niskokosztowy: te same osoby wykonują wszystkie zadania, takie jak odprawa, kontrola bezpieczeństwa, załadunek i wyładunek bagaży, za które w T1 odpowiadają różne grupy zawodowe. Wspomniane funkcje są realizowane w strefie zastrzeżonej terminalu, co wymaga jedynie minimalnej liczby pracowników i przyspiesza przepływ pasażerów.
Przepustowość obsługi naziemnej	Trzy do pięciu (w zależności od rodzaju samolotu) jednoczesnych startów i lądowań.	Jeden samolot odlatujący na godzinę.
Urządzenia i wyposażenie	Urządzenia i wyposażenie zapewniające dobrą obsługę, w tym zaawansowany system transportu bagaży, wygodne poczekalnie i związane z nimi usługi, pomieszczenia służące potrzebom kilku podmiotów świadczących usługi obsługi naziemnej itp.	Podstawowe urządzenia i wyposażenie odpowiadające głównie standardom magazynowym (np. betonowe podłogi), jedynie z kilkoma oknami.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 312 z 9.12.2005, s. 1.

⁽⁸⁾ Prace remontowe obejmowały stworzenie hali odpraw, pomieszczeń biurowych, toalet oraz pomieszczeń dla pasażerów odlatujących i przylatujących, pomieszczeń do osobistych kontroli bezpieczeństwa oraz przeznaczonych na bagaże, kafeerii/restauracji oraz przebudowy systemu elektroenergetycznego, systemu rurociągów, systemu ciepłowniczego i systemu klimatyzacji, a także modyfikacji infrastruktury na zewnątrz terminala przeznaczonej dla pieszych i kierowców.

- (19) Finlandia stwierdziła, że ponieważ w T2 można było świadczyć usługi w zakresie obsługi naziemnej tylko dla jednego samolotu odlatującego na godzinę, terminal ten mógł służyć wyłącznie przewoźnikom bezpośrednim korzystającym z dużych statków powietrznych. Jednocześnie w celu zoptymalizowania wykorzystania personelu, operator terminalu wymagał od przewoźników lotniczych zawierania długoterminowych umów oraz umów dotyczących rozkładów lotów; przykładowo loty nie zawsze mogły być obsługiwane w terminach, o które wnioskowali przewoźnicy lotniczy, jak miało to miejsce w przypadku T1. Według Finlandii optymalizacja kosztów personelu oraz poziomu świadczonych usług umożliwiła oszczędności kosztów w wysokości około [...] w porównaniu do T1.
- (20) Finlandia poinformowała, że przed rozpoczęciem remontu T2 i przyjęciem strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w odniesieniu do tego terminalu, przedmiotową kwestię kilkakrotnie omawiano na spotkaniach zarządu Finavii. W tym celu przygotowano również plan operacyjny. W poniższej tabeli przedstawiono podsumowanie planu operacyjnego (najbardziej pesymistycznego scenariusza) dotyczącego remontu T2 i wdrożenia strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego: [...]
- (21) Finlandia zwróciła uwagę, że plan operacyjny *ex ante* oparto na ostrożnych założeniach, co spowodowało niedoszacowanie przychodów i przeszacowanie kosztów oczekiwanych w ostatnich latach omawianego okresu. W innych scenariuszach strategia w zakresie tanich usług transportu lotniczego miała być jeszcze bardziej rentowna. Ryczałtowe opłaty uiszczane przez przewoźników lotniczych korzystających z T2 różniły się w zależności od scenariusza o [...] za postój statku powietrznego na ziemi i obsługę między rejsami. Ponieważ zarząd Finavii podjął decyzję o przyjęciu strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego na podstawie obliczeń i badań, nie można przypisać jej państwu. Środki nie wynikały z wymagań ani nakazów władz, ani też władze nie były zaangażowane w przyjęcie przedmiotowych środków.
- (22) Finlandia zwróciła uwagę, że Finavia i Airpro działały w oparciu o kryteria ekonomiczne i finansowały swoją działalność z opłat za usługi oraz przychodów uzyskiwanych od klientów i z innej działalności gospodarczej. W szczególności Finavia ani Airpro nie otrzymywały finansowania z budżetu państwa: ich działalność była rentowna i rocznie przekazywały część swoich zysków na rzecz państwa zgodnie z nałożonymi na nie wymaganiami dotyczącymi zysków.
- (23) Finlandia zwróciła uwagę, że to ministerstwo transportu i komunikacji wyznaczyło cele w zakresie wyników działalności Finavii. Przedmiotowe cele w zakresie wyników działalności dotyczą jednak całej grupy i poszczególne decyzje biznesowe podejmowano według uznania Finavii. W ciągu ostatnich kilku lat (w latach 2003–2005) wymagania dotyczące zysków Finavii wynosiły około 4 % zainwestowanego kapitału. W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie wyników działalności Finavii:

**Kluczowe dane finansowe Finavii wyrażone w mln EUR
(faktyczne dane liczbowe)**

Rok	2003 r.	2004 r.	2005 r.
Przychody	219	234	243
Zysk	17	15	22
Dywidendy wypłacone na rzecz państwa	6	5	10

- (24) Finlandia zwróciła uwagę, że Finavia nie przygotowała sprawozdań finansowych dotyczących konkretnych portów lotniczych, ponieważ wszystkie jej porty lotnicze stanowiły część tego samego podmiotu prawnego. Od 2000 r. Finavia gromadziła jednak informacje dotyczące poszczególnych portów lotniczych na podstawie swoich wewnętrznych obliczeń (faktyczne dane liczbowe). Przedmiotowe informacje opierały się na tendencjach dotyczących natężenia ruchu w portach lotniczych i związanych z tym przychodach oraz na kosztach zasobów wykorzystywanych w portach lotniczych, mianowicie kosztach personelu, zakontraktowanych usług i amortyzacji środków trwałych. Ogólne wyniki działalności Finavii w porcie lotniczym TMP (z wyjątkiem usług świadczonych przez Airpro) zestawiono w następującej tabeli: [...].
- (25) Oprócz operacji zarobkowego transportu lotniczego wyniki finansowe Finavii w porcie lotniczym TMP obejmowały również operacje podlegające kompetencji władz publicznych, takie jak służba kontroli ruchu lotniczego i wykorzystywanie pasa startowego w porcie lotniczym TMP do celów wojskowych. Finlandia wyjaśniła, że pas startowy w porcie lotniczym TMP musiał być dostępny do celów wojskowych 24 godziny na dobę przez 365 dni w roku. Pas startowy rzeczywiście wykorzystywano do celów wojskowych (co najmniej 30 % faktycznego ruchu samolotów rocznie). Koszty służby kontroli ruchu lotniczego wynosiły około [...]. W powyższych danych liczbowych uwzględniono opłaty za najem uiszczane przez Airpro na rzecz Finavii za korzystanie z T2 oraz opłaty za lądowanie i inne opłaty lotniskowe za usługi świadczone przewoźnikom lotniczym korzystającym z T2.
- (26) W odniesieniu do Airpro Finlandia wyjaśniła dalej, że jest to spółka akcyjna prawnie oddzielona od Finavii. W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie faktycznych wyników finansowych działalności Airpro w porcie lotniczym TMP: [...].
- (27) Wyniki finansowe Airpro w porcie lotniczym TMP obejmowały koszty takie, jak opłata za najem T2 w porcie lotniczym TMP, własne koszty personelu i wyposażenia Airpro, a także koszt usług świadczonych przez Finavię. Sprawozdania finansowe obejmowały przychody, takie jak ryczałtowa opłata uiszczana przez Ryanair, opłaty za postój oraz inne przychody z działalności komercyjnej.

- (28) W związku z tym Finlandia twierdziła, że decydując się na wdrożenie strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego oraz na przekształcenie hangaru towarowego w terminal dla pasażerów tanich linii lotniczych, Finavia i Airpro postępowaly jak prywatni inwestorzy.
- (29) Finlandia twierdziła, że nawet jeżeli finansowanie remontu T2 uzna się za pomoc państwa, to będzie ono zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ spełnia kryteria zgodności określone w wytycznych dotyczących lotnictwa z 2005 r.
- (30) Finlandia twierdziła dalej, że można uznać, iż przedmiotowe środki spełniają cele interesu ogólnego, które według niej odnoszą się nie tylko do działalności w dziedzinie zarządzania portem lotniczym mającej charakter interesu ogólnego, lecz również do dywersyfikacji połączeń w regionie w sposób odpowiadający potrzebom rezydentów i społeczeństwa. W związku z tym według Finlandii zmiany w T2 były proporcjonalne do ich celu i osiągniętego rezultatu.
- (31) Ponadto Finlandia stwierdziła, że działalność w dziedzinie zarządzania portem lotniczym ma specyficzne cechy charakterystyczne, które należy wziąć pod uwagę. Na przykład port lotniczy TMP przyczynił się do poprawy mobilności w bardziej zatłoczonych portach lotniczych zgodnie z celem Unii. Eksploatacja portu lotniczego TMP przyczyniła się do regionalnie zrównoważonego rozwoju w słabo zaludnionym państwie, takim jak Finlandia. Pod tym względem zagwarantowanie połączeń bardziej oddalonych regionów Finlandii do Europy było szczególnie istotne, ponieważ inne formy transportu nie stanowią realnej alternatywy. Koszty poniesione z tytułu budowy terminalu były proporcjonalne do celów i konieczne. Na podstawie planów operacyjnych i faktycznych danych liczbowych przedmiotowa infrastruktura miała wystarczające średnioterminowe perspektywy w zakresie jej wykorzystywania. T2 był otwarty dla wszystkich przewoźników lotniczych w sprawiedliwy i niedyskryminujący sposób. Do tej pory jednak żaden przewoźnik lotniczy oprócz Ryanair nie wykazał nim zainteresowania.
- (32) Według Finlandii przedmiotowa infrastruktura nie wpłynęła na wymianę handlową w stopniu sprzecznym z interesem Unii. Port lotniczy TMP był mały i w związku z tym wpływ środków na poziomie Unii nie był znaczący. Ponadto korzyści dla regionu wynikające z przedmiotowych środków przewyższają jakikolwiek negatywny wpływ na poziomie Unii.
- 3.2. Umowa najmu między Finavią a Airpro dotycząca T2 w porcie lotniczym TMP**
- (33) Finlandia wskazała, że dnia 23 lutego 2003 r. Finavia zawarła umowę najmu z Airpro dotyczącą T2 na okres od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 31 marca 2013 r. (zwaną także „umową najmu”). Mimo że początkowo to Finavia opłaciła koszty remontu, Airpro zwróciłaby przedmiotowe koszty Finavii w swojej opłacie za najem. Finlandia przedstawiła również kopię umowy najmu.
- (34) Na podstawie umowy najmu Airpro uiszcza miesięczną opłatę za najem w wysokości [...] plus [...] VAT za korzystanie z urządzeń i wyposażenia. Opłata za najem łącznie z VAT wynosi zatem ogółem [...] miesięcznie. W umowie przewidziano, że oprócz podstawowego czynszu opłata za najem będzie też obejmować koszty poniesione z tytułu przekształcenia hangaru towarowego w terminal dla pasażerów tanich linii lotniczych oraz związane z tym odsetki.
- (35) Finlandia zwróciła uwagę, że w momencie zawierania umowy najmu zmiany w T2 nadal trwały i należało oszacować koszty remontu terminalu, aby określić wysokość opłaty za najem. Koszty te oszacowano na kwotę 700 000 EUR, a ich miesięczny wpływ na opłatę za najem miał wynosić około [...]. Oprócz szacunkowych kosztów remontu Finavia oszacowała, że koszty dodatkowych robót budowlanych i ustalenia poczynione po rozpoczęciu eksploatacji T2 będą wynosiły około [...], a ich miesięczny wpływ na opłatę za najem wyniesie [...]. Według powyższych obliczeń Airpro rekompensowała Finavii koszty poniesione z tytułu zmian w T2 płacąc miesięcznie za najem kwotę wynoszącą [...].
- (36) Finlandia twierdziła, że miesięczna opłata za najem uiszczana przez Airpro nie była niższa od ceny rynkowej. Opłata za najem uiszczana przez Airpro była faktycznie wyższa niż ta, którą płacił poprzedni najemca, DHL. DHL uiszczał miesięczną opłatę za najem w wysokości [...] bez VAT za korzystanie z urządzeń i wyposażenia, co odpowiada kwocie około [...] ⁽⁹⁾. Udział VAT wynosił [...], więc całkowita miesięczna opłata za najem z VAT wynosiła [...], co odpowiada kwocie około [...].
- (37) Finlandia zwróciła dalej uwagę, że bez wdrożenia strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego oraz przekształcenia hangaru towarowego w terminal dla tanich linii lotniczych T2 mógłby pozostać pusty, co obciążałoby finanse portu lotniczego TMP.

⁽⁹⁾ Kurs wymiany euro z dnia 31 grudnia 1998 r.: FIM 5,94573.

3.3. Wdrożenie przez Airpro strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego oraz umowa z dnia 3 kwietnia 2003 r. między Airpro a Ryanair

- (38) Jeżeli chodzi o wdrożenie przez Airpro strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego, Finlandia wyjaśniła, że rozmowy z przewoźnikami lotniczymi zaczęły się wcześniej. Rozmowy, na przykład z Ryanair, toczyły się przez kilka lat przed podjęciem decyzji o wdrożeniu strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP.
- (39) Według Finlandii pismo, jakie Airpro wysłała do szeregu przewoźników lotniczych, zachęcające ich, aby rozważyli rozpoczęcie prowadzenia działalności w terminalu dla tanich linii lotniczych, stanowiło tylko jedną część strategii marketingowej dotyczącej T2. T2 w porcie lotniczym TMP był aktywnie promowany na targach tras lotniczych (Routes trade fair)⁽¹⁰⁾ przez kilka lat, poczynając od 2002 r. Zakładano, że oprócz Ryanair inni przewoźnicy lotniczy również będą zainteresowani rozpoczęciem działalności w przedmiotowym terminalu.
- (40) Finlandia przedłożyła kopię pisma marketingowego. W piśmie przedstawiono opłaty pobierane na T2, takie jak opłata za obsługę naziemną i korzystanie z terminalu, których wysokość zależy od rodzaju wykorzystywanego statku powietrznego. Oprócz opłat pobieranych na T2 przewoźnicy lotniczy mieli uiszczać normalne opłaty za lądowanie, za nawigację w terminalu i za ochronę.
- (41) Finlandia przedstawiła kopię umowy, której okres ważności wynosi [...], zawartej między Airpro a Ryanair dnia 3 kwietnia 2003 („umowa”). Umowa określa operacyjne i finansowe warunki, na jakich Ryanair ma wprowadzić i obsługiwać loty komercyjne do i z T2 w porcie lotniczym TMP. Umowa zaczęła obowiązywać następnego dnia po jej podpisaniu (tj. dnia 4 kwietnia 2003 r.), a wygaśnie dnia [...].
- (42) Z tytułu usług świadczonych w porcie lotniczym TMP Ryanair ma uiszczać pojedynczą opłatę za postój na ziemi i obsługę między rejsami każdego statku powietrznego (odlot i przyłot), tj. ryczałtową opłatę za każdy samolot B737-800 lub inny wariant samolotu B-737 z MTOM⁽¹¹⁾ wynoszącą 67 000 kg od dnia 4 kwietnia 2003 r. Przedmiotowa opłata obejmuje opłaty za lądowanie i start, oświetlenie, tłumienie hałasu, opłaty nocne, opłaty za nawigację w terminalu, opłaty za obsługę ramp i pasażerów, w tym opłaty z tytułu ochrony i bezpieczeństwa, oraz opłaty pasażerskie.
- (43) Jak podsumowano w poniższej tabeli, ryczałtowa opłata zależy od częstotliwości lotów Ryanair w porcie lotniczym w ciągu dnia oraz od roku zawarcia umowy. [...]
- (44) W umowie Ryanair zobowiązuje się do rozpoczęcia działalności w porcie lotniczym TMP z [...] postojami na ziemi i obsługą między rejsami dziennie. Ponadto Ryanair zgadza się uprzedzać o wszelkich ograniczeniach dziennej liczby postojów na ziemi i obsługi między rejsami w porcie lotniczym [...].
- (45) [...]
- (46) Na podstawie umowy Ryanair oczekiwał około [...] odlatujących pasażerów w porcie lotniczym TMP w ciągu pierwszych 12 miesięcy oraz około [...] odlatujących pasażerów w ciągu kolejnych 12 miesięcy.
- (47) Na podstawie umowy maksymalna przepustowość T2 w porcie lotniczym TMP to jeden postój na ziemi i obsługa między rejsami na godzinę między 7:00 a 24:00. Ryanair i Airpro uzgodnią wcześniej harmonogramy lotów.
- (48) Airpro będzie obsługiwać stanowisko obsługi pasażerów w najlepszej lokalizacji w głównym terminalu portu lotniczego (T1) oraz będzie zapewniać infrastrukturę do celów rezerwacji dla pasażerów Ryanair. Na podstawie umowy Ryanair płaci Airpro prowizję, której stawka wynosi [...], za wszystkie loty Ryanair (z wyjątkiem podatków, opłat i innych należności) sprzedane przez Airpro i opłacone za pomocą karty debetowej/kredytowej.
- (49) W umowie przewidziano również procedury na czas koniecznej konserwacji pasa startowego w porcie lotniczym TMP w lecie 2003 r., kiedy ruch w porcie lotniczym zostanie całkowicie wstrzymany. W tym okresie ruch z portu lotniczego TMP będzie kierowany do portu lotniczego Pori, a Airpro zorganizuje transport autobusowy dla pasażerów Ryanair.
- (50) Według Finlandii umowa między Airpro a Ryanair została zawarta na warunkach handlowych i nie wiązała się z pomocą państwa. Inni przewoźnicy lotniczy również mieli możliwość zawarcia umowy z Airpro na zasadach i warunkach kontraktowych podobnych do

⁽¹⁰⁾ Targi tras lotniczych są dorocznymi targami, na których handluje się trasami lotniczymi, przeznaczonymi dla przewoźników lotniczych i portów lotniczych.

⁽¹¹⁾ Maksymalna masa startowa (MTOM) statku powietrznego oznacza maksymalny ciężar, przy którym zezwala się pilotowi danego statku powietrznego na rozpoczęcie startu, z uwagi na ograniczenia strukturalne lub inne. Innymi słowy MTOM oznacza największy ciężar, przy którym wykazano, że statek powietrzny spełnia wszystkie wymagania w zakresie zdolności do lotu.

tych, jakie uzyskał Ryanair. Przykładowo w broszurze marketingowej „The Case for Tampere-Pirkkala Airport”, przygotowanej na targi w 2004 r., podkreślono fakt, że T2 jest otwarty dla wszystkich operatorów, ponieważ w tamtym czasie przepustowość terminalu była jeszcze wystarczająca dla dwóch dodatkowych przewoźników lotniczych.

(51) Dalej Finlandia uznała, że opłaty uiszczane przez Ryanair w porcie lotniczym TMP były oparte o koszt i przynosiły zysk gospodarczy działalności Airpro i Finavii w porcie lotniczym TMP. Airpro pobierała od Ryanair opłaty za świadczone przez nią usługi oraz za usługi świadczone przez Finavię. Następnie Airpro wypłacała Finavii kwoty opłat wynikających z działalności Ryanair w porcie lotniczym na podstawie zbioru informacji lotniczych Finavia („AIP”) (12). Wszelkie różnice w opłatach wynikały z charakteru i skali danych usług.

(52) Finlandia wskazała, że wszyscy przewoźnicy lotniczy korzystający z portu lotniczego TMP uiszczali te same opłaty za usługi tej samej jakości. Przykładowo opłaty pasażerskie pobierane za usługi świadczone w T2 zależą od jakości usług świadczonych w terminalu. Ani Finavia ani Airpro nie odgrywały żadnej roli w pobieraniu opłat za obsługę pasażerów, wskazanych na biletach lotniczych Ryanair, które to opłaty Ryanair pobierał od swoich pasażerów. Wbrew twierdzeniom Blue1, Ryanair nie był zwolniony z uiszczania opłat pasażerskich. Fakt, że działalność Airpro w T2 była rentowna świadczy o tym, iż Ryanair musiał uiszczać opłaty za usługi świadczone przez Airpro.

(53) W porcie lotniczym TMP Finavia pobierała za pośrednictwem Airpro od Ryanair następujące opłaty, wynoszące łącznie [...]:

— opłatę za lądowanie (13): [...]

— opłatę za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej: [...]

(54) Jeżeli chodzi o opłaty nawigacyjne z tytułu ruchu lotniczego, Finlandia stwierdziła, że zależą one od ciężaru statku powietrznego, długości lotu i rodzaju usług, z jakich korzystano. Zyski Finavii obejmowały również

roczną opłatę trasową (14), która wynosiła około [...] w 2006 r. i miała się zwiększyć wraz z dodatkową częstotliwością lotów obsługiwanych przez Ryanair.

(55) Finlandia wyjaśniła dalej, że w 2005 r. korzyści operacyjne z działalności Ryanair w porcie lotniczym TMP wynosiły ogółem [...]. Ponadto Finlandia argumentowała, że na mocy umowy Ryanair zobowiązał się również do zwiększenia ruchu i osiągnięcia celów dotyczących liczby pasażerów określonych w umowie.

4. UWAGI OSÓB TRZECICH

(56) Komisja otrzymała uwagi od czterech zainteresowanych stron.

4.1. Ryanair

(57) Ryanair rozpoczął swoje uwagi z dnia 16 listopada 2007 r. od stwierdzenia, że jego zdaniem wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego było niesprawiedliwe i zbędne. Stwierdził również, że ubolewa, iż Komisja nie dała Ryanair możliwości udziału we wstępnej ocenie.

(58) Co do istoty sprawy Ryanair był zdania, że Komisja powinna była oprzeć się na standardowych porozumieniach handlowych i zdecydować, czy umowa spełniała wymogi testu prywatnego inwestora, a zatem nie wiązała się z pomocą państwa. Ponieważ zdaniem Ryanair zarówno Finavia, jak i Airpro odniosły korzyść z jego obecności w porcie lotniczym TMP, obie spółki postępowały jak prywatni inwestorzy, a finansowanie T2 było pozbawione jakiegokolwiek pomocy.

(59) Jeżeli chodzi o utworzenie terminalu dla tanich linii lotniczych w porcie lotniczym TMP, Ryanair wyjaśnił, że realizowano projekty zróżnicowania usług świadczonych przez porty lotnicze w Unii, mające na celu odpowiedź na potrzeby tanich przewoźników lotniczych i ich pasażerów. Zróżnicowany poziom usług świadczonych przez porty lotnicze pociągał za sobą zróżnicowane opłaty uiszczane przez przewoźników lotniczych. Port lotniczy TMP był jednym z pierwszych, które wprowadziły nowy model zróżnicowanych poziomów usług na terenie jednego portu lotniczego. Ryanair potwierdził, że operator portu lotniczego Finavia zdecydował się na utworzenie T2 na podstawie solidnego planu operacyjnego, który szybko wdrożono i który skutkowało wzrostem przychodów Finavii. W związku z tym Ryanair był zdania, że utworzenie terminalu dla tanich linii lotniczych nie zawierało żadnych elementów stanowiących pomoc państwa na rzecz działalności Finavii w porcie lotniczym TMP.

(12) Według Finlandii AIP Finlandia przygotowuje się zgodnie z załącznikiem 15 Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym i podręcznikiem służb informacji lotniczej (dokument ICAO nr 8126). Ogólna sekcja AIP odnosi się również do opłat z tytułu ruchu lotniczego pobieranych przez Finavia.

(13) Przy założeniu, że MTOM statku powietrznego wynosi 69 900 kg.

(14) Eurocontrol pobiera przedmiotową opłatę i wypłaca na rzecz Finavii.

- (60) W odniesieniu do zarządzania T2 Ryanair wyjaśnił, że konkurencja między terminalami w tym samym porcie lotniczym skutkowałą poprawą wydajności i obniżonymi kosztami. Zdaniem Ryanair wyższe standardy dotyczące wydajności w T2 wpłynęły na poprawę wydajności T1 z korzyścią dla wszystkich przewoźników lotniczych obsługiwanych przez przedmiotowy port lotniczy. Według wiedzy Ryanair Airpro wynajmowała terminal na warunkach handlowych. Finavia odnosiła dodatkowo korzyść ze zwiększonego ruchu w porcie lotniczym oraz ze wzrostu przychodów z opłat za lądowanie i służby kontroli ruchu lotniczego. W związku z tym, zdaniem Ryanair, umowa komercyjna między Finavią a Airpro dotycząca zarządzania T2 nie wiązała się z pomocą państwa.
- (61) Jeżeli chodzi o umowę zawartą między Ryanair a Airpro, Ryanair w pierwszej kolejności stwierdził, że jego model biznesowy opiera się na zwiększaniu wydajności, co przekłada się na niższe taryfy lotnicze dla pasażerów. Opłata ryczałtowa uiszczana w porcie lotniczym TMP obejmowała wszystkie opłaty pobierane od przewoźników lotniczych w porcie lotniczym. Zróżnicowane opłaty za korzystanie z T2 były uzasadnione poziomem świadczonych usług. W odniesieniu do obniżonych opłat lotniskowych związanych ze zwiększoną częstotliwością lotów Ryanair twierdził, że było to normalne zachowanie handlowe stosowane we wszystkich gałęziach przemysłu. Większość warunków umowy między Ryanair a Airpro w T2 miała zastosowanie zasadniczo do wszystkich przewoźników lotniczych chcących świadczyć usługi przewozu lotniczego w T2. W związku z tym Ryanair był zdania, że jego umowa z Airpro nie była selektywna. Ryanair twierdził ponadto, że zarówno Finavia, jak i Airpro odniosły korzyść z jego obecności w porcie lotniczym TMP.

4.2. Grupa SAS

- (62) Grupa SAS przedstawiła swoje uwagi w piśmie z dnia 16 listopada 2007 r. Grupa SAS wskazała, że w swoich uwagach skoncentrowała się na powiązaniu między Finavią a Airpro, kosztach przekształcenia T2 oraz preferencyjnym traktowaniu Ryanair w porcie lotniczym TMP.
- (63) Jeżeli chodzi o powiązanie między Finavią a Airpro, Grupa SAS stwierdziła, że dyrektor zarządzający portu lotniczego TMP był członkiem zarządu Airpro, w czasie gdy Finavia postanowiła wynająć T2 Airpro. Ponadto ściśle powiązania między Finavią a Airpro były wyraźnie widoczne w publikacji „Port lotniczy Tampere-Pirkkala – fiński port lotniczy przyszłości” („Tampere-Pirkkala Airport Finland's Future-Ready Airport”).
- (64) Grupa SAS argumentowała, że Finavia stosowała subsydiowanie skrośne T2 z przychodów z T1. W

szczególności Grupa SAS była zdania, że w T2 nie uiszczano żadnych opłat pasażerskich. Ponadto Airpro zarządzała parkingiem znajdującym się na zewnątrz T2 i zatrzymywała generowane przez ten parking przychody. Opłaty za postój na parkingu obok T2 były dwukrotnie wyższe niż w T1.

- (65) Jeżeli chodzi o koszty usług w T2, Grupa SAS argumentowała, że Finlandia nie zapewniła jej dostępu do informacji na ten temat. Grupa SAS nie posiadała informacji dotyczących tego, czy T2 lub port lotniczy TMP są rentowne oraz czy Airpro płaci za infrastrukturę zapewnianą przez Finavię. Przykładowo Finavia nabyła urządzenia do kontroli bezpieczeństwa w T2. Grupa SAS stwierdziła, że według Finlandii i Airpro poziom cen w T2 odpowiadał poziomowi usług. Grupa SAS argumentowała, że poziom usług zazwyczaj opiera się na koncepcji obsługi naziemnej uzgodnionej między przewoźnikiem lotniczym a przedsiębiorstwem obsługi naziemnej, a nie na dostępnej przestrzeni lub infrastrukturze.
- (66) Grupa SAS argumentowała ponadto, że uzgodnienia dotyczące T2 w porcie lotniczym TMP sprzyjały jednemu modelowi biznesowemu i stały w wyraźnej sprzeczności z art. 107 ust. 1 TFUE.

4.3. Air France

- (67) Air France przedstawiła swoje uwagi w piśmie z dnia 16 listopada 2007 r. Air France w pierwszej kolejności wyjaśniła swoją sytuację handlową w Finlandii. W Finlandii Air France nie wykonuje przewozów z i do portu lotniczego TMP. Obsługiwała ona jednak pięć lotów dziennie między portem lotniczym Charles de Gaulle w Paryżu a portem lotniczym w Helsinkach (oddalonym o około 180 km od portu lotniczego TMP) dzięki umowie o wspólnej obsłudze połączeń z Finnair.
- (68) Air France stwierdziła, że popierała wytyczne dotyczące lotnictwa z 2005 r. oraz ocenę wstępną przeprowadzoną przez Komisję dotyczącą porozumienia finansowego w porcie lotniczym TMP. W szczególności Air France była zdania, że zwolnienie z uiszczania opłat pasażerskich przynosiło korzyść Ryanair i miało wyraźnie dyskryminujący charakter, w związku z czym nie powinno się go uznawać za zgodne z rynkiem wewnętrznym.

4.4. Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych

- (69) Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych („AEA”) przedstawiło swoje uwagi w piśmie z dnia 16 listopada 2007 r. Uwagi AEA były w całości zgodne z tymi przedstawionymi przez Grupę SAS i Air France.

5. UWAGI FINLANDII DOTYCZĄCE UWAG STRON TRZECICH

- (70) Finlandia otrzymała uwagi czterech zainteresowanych stron.
- (71) Jeżeli chodzi o uwagi Ryanair, Finlandia zauważyła, że przewoźnik lotniczy skomentował zarówno ogólne zmiany na rynku lotniczym w Europie, jak i zmiany w porcie lotniczym TMP. W odniesieniu do wspomnianych aspektów Finlandia odesłała do swoich wcześniejszych uwag przedłożonych w następstwie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- (72) Finlandia zauważyła, że w swoich uwagach Grupa SAS poruszyła nowe kwestie, które wymagają wyjaśnienia. Finlandia stwierdziła, że, jak już wcześniej wskazała, Airpro jest spółką prawnie oddzieloną i nie korzysta z żadnego wsparcia ze strony swojego właściciela, czyli Finavii.
- (73) Finlandia zwróciła uwagę, że dyrektor zarządzający portu lotniczego TMP nie był członkiem zarządu Airpro w czasie, gdy podpisywano umowę najmu. Dyrektor zarządzający portu lotniczego TMP był członkiem rady dyrektorów Airpro jedynie w okresie od maja 2003 r. do kwietnia 2007 r. Jeżeli chodzi o publikację marketingową dotyczącą portu lotniczego TMP oraz jego strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego, Finlandia stwierdziła, że takie działania marketingowe nie mogły przesądzać o prawnych i gospodarczych powiązaniach między przedmiotowymi spółkami. W publikacji nie wspomniano o Grupie SAS, która prowadziła działalność w T1 w porcie lotniczym TMP, ponieważ celem tej publikacji było promowanie strategii portu lotniczego TMP w zakresie tanich usług transportu lotniczego.
- (74) W odniesieniu do zarzutów Grupy SAS dotyczących ewentualnego subsydiowania skróśnego między T2 a T1 w porcie lotniczym TMP, Finlandia stwierdziła, że przedstawiła już dowody potwierdzające, iż działalność Airpro w porcie lotniczym TMP była rentowna i że Airpro nie otrzymywała żadnych dotacji od Finavii.
- (75) Jeżeli chodzi o różne dostosowania infrastrukturalne związane z remontem T2, Finlandia zwróciła uwagę, że opłata za najem uiszczana przez Airpro na rzecz Finavii pokrywała przedmiotowe koszty wraz z odsetkami. Jeżeli chodzi o zakup urządzeń do kontroli bezpieczeństwa w T2 przez Finavię, Finlandia zwróciła uwagę, że przedmiotowe koszty znajdowały odzwierciedlenie w uiszczanych opłatach za najem. Parking znajdujący się obok T2 stanowił część powierzchni wynajętej Airpro. Airpro mogła sama ustalać wysokość opłat pod warunkiem, że robiła to w przejrzysty sposób.

- (76) Jeżeli chodzi o zarzuty SAS odnośnie zróżnicowanych cen w T2 w porcie lotniczym TMP, Finlandia odesłała do swoich uwag dotyczących wszczęcia postępowania.

6. ISTNIENIE POMOCY

- (77) Artykuł 107 ust. 1 TFUE stanowi, że „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- (78) Kryteria określone w art. 107 ust. 1 mają charakter kumulacyjny. Środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jedynie wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki. Wsparcie finansowe musi:
- być przyznane przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych;
 - sprzyjać niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów;
 - zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji; oraz
 - wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

6.1. Czy porozumienia finansowe w kontekście wdrażania strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP stanowią pomoc państwa?

- (79) Oceniając, czy istnieje jakikolwiek element pomocy w porozumieniach finansowych związanych ze strategią w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP, w szczególności w odniesieniu do przekształcenia pustego hangaru towarowego w terminal dla tanich linii lotniczych oraz wynikającej z niego umowy najmu z Airpro, Komisja musi zbadać, czy w podobnych okolicznościach prywatny inwestor zawarłby takie same lub podobne porozumienia handlowe jak Finavia⁽¹⁵⁾.

⁽¹⁵⁾ W celu przeprowadzenia swojej oceny Komisja zamówiła badanie w Ecorys („ekspert Komisji”). Ekspert Komisji przeanalizował dane finansowe i założenia stanowiące podstawę planu operacyjnego dotyczącego strategii Finavii i Airpro w zakresie tanich usług transportu lotniczego, umowę najmu między Finavia a Airpro dotyczącą eksploatacji T2 oraz umowę.

- (80) Na podstawie zasad sformułowanych w orzecznictwie Komisja musi porównać postępowanie Finavii do prywatnego inwestora, który może kierować się perspektywą długoterminowej rentowności⁽¹⁶⁾. Ponadto zgodnie z wyrokiem w sprawie Charleroi⁽¹⁷⁾ przy badaniu spornych środków Komisja ma obowiązek uwzględnić wszystkie elementy mające znaczenie dla sprawy i ich kontekst. Innymi słowy Komisja musi przeanalizować decyzję Finavii w sprawie remontu hangaru towarowego w porcie lotniczym TMP i planowanego wdrożenia przez Airpro strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP w oparciu o zintegrowane podejście, uwzględniając wszystkie elementy przedmiotowej sprawy.
- (81) W wyroku w sprawie Stardust Marine Trybunał orzekł, że „[...] w celu ustalenia, czy państwo zachowało się jak ostrożny inwestor działający w warunkach gospodarki rynkowej, należy usytuować się w kontekście chwili, w której wdrożono środki wsparcia finansowego, tak by ocenić racjonalność ekonomiczną postępowania państwa, unikając wszelkich ocen bazujących na sytuacji późniejszej”⁽¹⁸⁾.
- (82) Komisja, by móc przeprowadzić test prywatnego inwestora, musi usytuować się w kontekście chwili, w której Finavia podjęła decyzję o remoncie pustego hangaru towarowego, a następnie o wynajęciu go Airpro, tj. na początku 2003 r. Komisja musi również oprzeć swoją ocenę na informacjach i założeniach, którymi dysponował operator w chwili podejmowania decyzji w sprawie porozumień finansowych dotyczących wdrożenia strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego.
- (83) Finlandia twierdzi, że Finavia działała racjonalnie i uzasadnia swoje twierdzenie kopią planu operacyjnego *ex ante* Finavii oraz faktycznymi wynikami Finavii i Airpro w porcie lotniczym TMP.
- (84) W tym kontekście Komisja zauważa, że hangar towarowy w porcie lotniczym TMP zwolnił się po rozwiązaniu umowy najmu przez DHL. Finavia traciła miesięczną opłatę za najem wynoszącą około [...]. Po kilku miesiącach stało się jasne, że Finavia nie będzie w stanie przyciągnąć do portu lotniczego TMP innego przedsiębiorstwa zajmującego się ładunkami lotniczymi. Dodatkowo tani przewoźnicy lotniczy nie byli gotowi do korzystania z Terminalu 1 w porcie lotniczym, ponieważ koszty usług obsługi naziemnej były wyższe niż przedmiotowi przewoźnicy byli gotowi zaakceptować.
- Prognozy w odniesieniu do sektora transportu lotniczego z 2002 r. wskazywały jednak duży potencjał wzrostu gospodarczego tanich przewoźników, takich jak Ryanair, sięgający około 30 % rocznie.
- (85) Komisja zauważa dalej, że pusty hangar towarowy był w całości zamortyzowany i koszty remontu związane z przekształceniem hangaru w terminal dla pasażerów tanich linii lotniczych wynosiły 760 612 EUR. Nawet jeżeli hangar towarowy nie zostałby przekształcony w terminal pasażerski, Finavia musiałaby podjąć pewne prace remontowe, których koszty wyniosłyby około 100 000 EUR.
- (86) Ponadto Finavia miała obowiązek zapewniać dostępność pasa startowego w porcie lotniczym TMP do celów wojskowych 24 godziny na dobę przez 365 dni w roku. W związku z tym zwiększony ruch w porcie lotniczym mógł również skutkować lepszą alokacją zasobów oraz zmniejszeniem ewentualnych nadwyżek przepustowości. Jednocześnie zróżnicowanie przewoźników lotniczych korzystających z portu lotniczego mogło również ograniczyć ryzyko biznesowe portu lotniczego (takie jak ryzyko niewykorzystanej przepustowości w przypadku, gdyby jeden z przewoźników lotniczych zakończył prowadzenie działalności w przedmiotowym porcie lotniczym) oraz poprawić efektywne wykorzystanie pasa startowego.
- (87) Sytuacja ta została wyjaśniona w planie operacyjnym Finavii dotyczącym wdrożenia strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego. Jak przedstawiono w najbardziej pesymistycznym scenariuszu w planie operacyjnym Finavii, projekt inwestycyjny miał stanowić pozytywny wkład: średnia marża zysku⁽¹⁹⁾ miała wynosić około [...] (zob. tabela w motywie (20)), co według danych, jakimi dysponuje Komisja, jest zasadniczo zgodne z marżą zysku innych portów lotniczych w Unii⁽²⁰⁾. Komisja zauważa dalej, że plan operacyjny *ex ante* oparto na ostrożnych założeniach, co spowodowało niedoszacowanie przychodu i przeszacowanie kosztów w ostatnich latach omawianego okresu. Co więcej, w planie operacyjnym *ex ante* nie uwzględniono zysku, jaki przynosiły Finavii opłaty za lądowanie, ponieważ koszty te zostały odjęte od spodziewanego przychodu. Ponadto koszty remontu i odpowiednie wynagrodzenie z tytułu zainwestowanego kapitału w pełni znajdowały odzwierciedlenie w opłatach za najem, uiszczanych przez Airpro na rzecz Finavii, które również zostały odjęte od spodziewanego przychodu.

⁽¹⁶⁾ Sprawa C-305/89 *Włochy przeciwko Komisji* [1991] Rec. I-1603, pkt 20 (sprawa „Alfa Romeo”), sprawa T-296/97 *Alitalia przeciwko Komisji* [2000] Rec. II-3871, pkt 84.

⁽¹⁷⁾ Sprawa T-196/04 *Ryanair przeciwko Komisji* [2008] Zb.Orz. II-3643, pkt 59 (sprawa „Charleroi”).

⁽¹⁸⁾ Sprawa C-482/99 *Francja przeciwko Komisji* [2002] Rec. s. I-4397, pkt 71 (sprawa „Stardust Marine”).

⁽¹⁹⁾ Marża zysku (zwrot ze sprzedaży) wynika ze stosunku zysku netto do sprzedaży (przychodów). Ten stosunek pokazuje, czy przedsiębiorstwo ma dostateczny zwrot ze sprzedaży, ponieważ określa, jaką część zysku generuje jedno EUR przychodu ze sprzedaży; jest to wskaźnik rentowności i wydajności.

⁽²⁰⁾ Zob. tabela 6 w decyzji Komisji z dnia 27 stycznia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 12/2008 *Republika Słowacka – Umowa między bratysławskim portem lotniczym a Ryanair*, Dz.U. L 27 z 1.2.2011, s. 24.

- (88) Aby ocenić strategię Finavii i Airpro w zakresie tanich usług transportu lotniczego w oparciu o zintegrowane podejście, ekspert Komisji skonsolidował przychody i koszty przedstawione w planie operacyjnym *ex ante* (scenariuszu podstawowym). Jako przychód uwzględniono w szczególności płatności wewnątrzgrupowe (takie jak opłata za najem uiszczana przez Airpro na rzecz Finavii za korzystanie z T2, opłaty za lądowanie i opłaty za nawigację w terminalu). W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie obliczeń przychodów i kosztów związanych z wdrożeniem strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP opisane powyżej oraz ich wkład w zysk przed odliczeniem odsetek i podatków („EBIT”) na poziomie skonsolidowanym (tj. w odniesieniu do Finavii i Airpro) na przestrzeni kolejnych dziesięciu lat: [...] ⁽²¹⁾.
- (89) Komisja zauważa, że w oparciu o plan operacyjny *ex ante* oraz dodatnią wartość bieżącą netto ⁽²²⁾ decyzja Finavii o wdrożeniu strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP była zgodna z zachowaniem prywatnego inwestora. Dodatnia wartość bieżąca netto strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego zwiększyła wartość kapitałową Finavii. Komisja zauważa ponadto, że założenia planu operacyjnego *ex ante* oraz spodziewane rezultaty strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego znajdują poparcie w faktycznych dodatnich wynikach działalności Airpro w porcie lotniczym TMP (zob. w szczególności tabela w motywie (26)). Ponadto łączne faktyczne wyniki finansowe portu lotniczego TMP (uwzględniające wyniki finansowe działalności Airpro i Finavii w porcie lotniczym TMP, zob. tabele w motywach (24) i (26)) wskazują, że dzięki eksploatacji terminala dla tanich linii lotniczych działalność całego portu lotniczego stała się rentowna.
- (90) W świetle powyższych rozważań Komisja może stwierdzić, że decyzja Finavii o wdrożeniu strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP oraz leżące u jej podstaw porozumienia finansowe są zgodne z testem prywatnego inwestora, a zatem nie stanowią żadnej korzyści ekonomicznej, która nie odpowiadałaby normalnym warunkom rynkowym.
- (91) Ponieważ jedno z łącznych kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 TFUE nie jest spełnione, Komisja uważa, że decyzja Finavii o wdrożeniu strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP
- oraz leżące u jej podstaw porozumienia finansowe nie wiążą się z żadną pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (92) Jeżeli chodzi o ewentualne subsydiowanie skrośne Airpro przez Finavię (takie jak stracone przychody z tytułu opłaty za najem lub rekompensata strat z działalności operacyjnej), Komisja zauważa, iż z uwagi na fakt, że wszystkie porozumienia finansowe związane ze strategią w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP zawarto w oparciu o plan operacyjny *ex ante* zgodnie z testem prywatnego inwestora, że Airpro płaci cenę rynkową za korzystanie z T2, a pełne koszty działalności Airpro w porcie lotniczym TMP są pokrywane z opłat pobieranych od przewoźników lotniczych korzystających z T2 (tj. Ryanair), oraz że działalność Finavii w porcie lotniczym TMP jest rentowna jedynie dzięki eksploatacji T2, można wykluczyć subsydiowanie skrośne Airpro przez Finavię.

6.2. Czy umowa między Airpro a Ryanair stanowi pomoc państwa?

- (93) W odniesieniu do umowy między Airpro a Ryanair Finlandia twierdziła, że Airpro postąpiła tak, jak postąpiłby prywatny inwestor w podobnej sytuacji. Jeśli tak, to umowa nie sprzyjała Ryanair i pomoc państwa nie ma miejsca.
- (94) W ramach oceny, czy umowa została zawarta na normalnych warunkach rynkowych, Komisja musi zbadać, czy w podobnych okolicznościach port lotniczy działający w normalnych warunkach gospodarki rynkowej oraz kierujący się perspektywą długotrwałej rentowności zgodziłby się na takie same lub podobne ustalenia handlowe co Airpro ⁽²³⁾. Ponadto Komisja musi przeanalizować spodziewany wpływ umowy na działalność Airpro i Finavii w porcie lotniczym TMP w oparciu o zintegrowane podejście, uwzględniając wszystkie elementy przedmiotowej sprawy ⁽²⁴⁾.
- (95) Komisja, by móc przeprowadzić test prywatnego inwestora, musi usytuować się w kontekście chwili, w której podpisano umowę. Komisja musi również oprzeć swoją ocenę na informacjach i założeniach, którymi operator dysponował w chwili podpisania umowy. Airpro podpisała umowę z Ryanair w dniu 3 kwietnia 2003 r. z okresem ważności wynoszącym [...].
- (96) Na podstawie umowy Ryanair zobowiązał się do rozpoczęcia działalności w porcie lotniczym TMP

⁽²¹⁾ [...]

⁽²²⁾ Wartość bieżąca netto wskazuje, czy dochód z danego przedsięwzięcia przewyższa (alternatywny) koszt kapitału. Przedsięwzięcie uznaje się za inwestycję rentowną z gospodarczego punktu widzenia, kiedy generuje dodatnią wartość bieżącą netto. Inwestycje, które przynoszą dochód niższy od (alternatywnego) kosztu kapitału, nie są rentowne z gospodarczego punktu widzenia. Stopa dyskontowa odzwierciedla (alternatywny) koszt kapitału.

⁽²³⁾ Sprawa Alfa Romeo, pkt 20, Alitalia przeciwko Komisji, pkt 84.

⁽²⁴⁾ Sprawa Charleroi, pkt 59.

z [...] codziennymi postojami na ziemi i obsługą między rejsami. Na tej podstawie Ryanair oczekiwał około [...] odlatujących pasażerów w porcie lotniczym TMP w ciągu pierwszych 12 miesięcy oraz około [...] odlatujących pasażerów w ciągu kolejnych 12 miesięcy. W umowie przewidziano harmonogram opłat za każdy postój na ziemi i obsługę między rejsami w zależności od liczby lotów dziennie (zob. w szczególności tabela w motywie (43)). Średnia cena za jeden postój na ziemi i obsługę między rejsami (na podstawie trzech lotów dziennie) wynosi [...]. W następującej tabeli przedstawiono porównanie opłat pobieranych od przewoźników lotniczych korzystających z T1 w porcie lotniczym TMP oraz średnich cen płaconych przez Ryanair:

Świadczone usługi	Opłaty lotniskowe pobierane na Terminalu 1 (T1) w EUR	Opłaty lotniskowe uiszczane przez Ryanair (średnie opłaty) w Terminalu 2 (T2)
Opłata za lądowanie	442	442
Opłaty za nawigację w terminalu	92	92
Opłata za ochronę	410	410
Opłaty za obsługę terminala (pasażerów) i za obsługę naziemną	[...]	[...]
Łączna cena za postój na ziemi i obsługę między rejsami	[...]	[...]

- (97) Komisja zauważa, że Ryanair uiszcza taką samą opłatę za lądowanie, za nawigację w terminalu i za ochronę, jak przewoźnicy lotniczy korzystający z T1 w porcie lotniczym TMP. Według informacji przedstawionych przez Finlandię Ryanair nie jest zwolniony z opłat pasażerskich. Jedyna różnica w cenie, jaką płaci Ryanair, odnosi się do opłat za obsługę terminala (pasażerów) i za obsługę naziemną. Jakość usług świadczonych na rzecz Ryanair i jego pasażerów w T2 jest jednak niższa niż jakość usług oferowanych w T1, a uzyskana obniżka związanych z tym kosztów, w szczególności kosztów personelu, wynosi około [...] łącznych kosztów Airpro (obejmujących opłatę za najem, opłaty za lądowanie i za nawigację w terminalu uiszczane na rzecz Finavii). W przeciwieństwie do sytuacji w T1, liczbę pracowników w T2 utrzymuje się na niskim poziomie, a personel wykonuje różne czynności związane z odprawą, kontrolą bezpieczeństwa i obsługą naziemną. Według informacji przedstawionych ekspertowi Komisji przez port lotniczy koszty personelu T2 są niższe o około [...] niż w T1. Co więcej Komisja zauważa, że opłaty lotniskowe pobierane od Ryanair za

obsługę terminala (pasażerów) i za obsługę naziemną są niższe jedynie o około [...] od opłat pobieranych w T1. Rozbieżność między oszczędnościami kosztów (około [...]) a różnicą w opłatach pobieranych od przewoźników lotniczych w dwóch terminalach (około [...]) znajduje odzwierciedlenie w dodatkowej marży zysku, jaką generuje Airpro (około [...], zob. również tabela w motywie (20)). Komisja uważa zatem, że różnica między opłatami pobieranymi od Ryanair w T2 a opłatami pobieranymi w T1 jest uzasadniona.

- (98) Na podstawie powyższego Airpro była w stanie przewidzieć przychody generowane w wyniku zawarcia umowy z Ryanair. Airpro założyła, że w pierwszym roku działalności Ryanair wykona [...] postojów na ziemi i obsługi między rejsami codziennie ze współczynnikiem obciążenia w wysokości [...]; od drugiego roku działalności Ryanair miał dokonywać [...] postojów na ziemi i obsługi między rejsami codziennie przez pozostały okres ważności umowy z takim samym współczynnikiem obciążenia jak w pierwszym roku. W wyniku uwzględniono dochody Airpro z usług aeronautycznych i innych niż aeronautyczne (w tym przychody z parkingu itp.). Koszty Airpro w okresie ważności umowy oszacowano, wykorzystując przewidywane koszty związane z wdrożeniem strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym TMP. Przykładowo koszty personelu miały wynosić około [...] za postój na ziemi i obsługę między rejsami (oraz [...] przy obliczaniu na podstawie codziennej liczby postojów statków powietrznych na ziemi i obsługi między rejsami).
- (99) Poniższa tabela zawiera zestawienie obliczeń przychodów i kosztów powstałych w związku z umową i dodatni wkład tej umowy w wartość kapitałową Airpro w okresie jej ważności. Obliczenia te są oparte na planie operacyjnym dostarczonym przez Finlandię i na opisanych powyżej założeniach. [...] ⁽²⁵⁾
- (100) Komisja zwraca uwagę, że umowa z Ryanair, w okresie jej ważności, miała mieć dodatni wkład w wartość kapitałową Airpro, z wartością bieżącą netto wynoszącą 0,5 mln EUR. Ponadto ogólna działalność Airpro i Finavii w porcie lotniczym TMP miała być dodatnia w okresie ważności przedmiotowej umowy.
- (101) Komisja zauważa również, że przychody wynikające z umowy pokrywają wszystkie koszty Airpro w porcie lotniczym TMP oraz wszystkie koszty Finavii związane z tą umową. Podejście oparte na całkowitych kosztach w niniejszym przypadku obejmuje koszty kapitału (tj. koszty amortyzacji infrastruktury portu lotniczego) oraz koszty operacyjne (takie jak koszty personelu, energii, materiałów itp.). Obejmuje ono również koszty środków ochrony i bezpieczeństwa, które mogą stanowić środki podlegające kompetencji władz publicznych, przez co nie można uznać ich za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W związku z tym obliczona wartość bieżąca netto jest niedoszacowana i dodatni wkład umowy w rzeczywistości może być jeszcze wyższy.

⁽²⁵⁾ [...]

- (102) Komisja zauważa, że na podstawie planu operacyjnego *ex ante* decyzja Airpro, jako spółki zależnej Finavii, o zawarciu przedmiotowej umowy z Ryanair była zgodna z postępowaniem prywatnego inwestora. Komisja zauważa ponadto, że założenia planu operacyjnego *ex ante* oraz spodziewane rezultaty umowy znajdują potwierdzenie w faktycznych dodatnich wynikach działalności Airpro w porcie lotniczym TMP (zob. w szczególności tabela w motywie (26)). Co więcej łączne faktyczne wyniki finansowe portu lotniczego TMP (uwzględniające wyniki finansowe działalności Airpro i Finavii w porcie lotniczym TMP, zob. w szczególności tabele w motywach (24) i (26)) wskazują, że nie tylko eksploatacja terminala przeznaczonego dla tanich linii lotniczych, lecz także działalność całego portu lotniczego stały się rentowne.
- (103) Na podstawie powyższych rozważań Komisja stwierdza, że decyzja Airpro o zawarciu przedmiotowej umowy z Ryanair jest zgodna z testem prywatnego inwestora, a zatem nie stanowi żadnej korzyści ekonomicznej, która nie odpowiadałaby normalnym warunkom rynkowym.
- (104) Ponieważ łączne kryteria określone w art. 107 ust. 1 TFUE nie są spełnione, Komisja uważa, że umowa z dnia 3 kwietnia 2003 r. zawarta między Airpro a Ryanair nie wiąże się z żadną pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Środki podjęte przez spółki Finavia Oyj i Airpro Oy polegające na porozumieniach finansowych związanych z wdrożeniem strategii w zakresie tanich usług transportu lotniczego w porcie lotniczym Tampere-Pirkkala, w szczególności kosztach remontu Terminala 2 oraz umowie najmu Terminala 2 zawartej pomiędzy Finavia Oyj i Airpro Oy w dniu 23 lutego 2003 r., nie stanowią pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Umowa zawarta pomiędzy Airpro Oy a Ryanair Ltd w dniu 3 kwietnia 2003 r. nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Finlandii.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 lipca 2012 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 17 lipca 2013 r.

**w sprawie pomocy państwa SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] – przyznanej przez Włochy
(odroczenie uiszczenia opłaty wyrównawczej od mleka we Włoszech)***(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 4046)***(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)**

(2013/665/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanym artykułem i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Po otrzymaniu informacji o wejściu w życie, w dniu 27 lutego 2011 r., ustawy przekształcającej ustawę z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. w ustawę, na której mocy przyznaje się odroczenie spłaty raty opłat wyrównawczych od mleka, dokonywanych przez włoskich producentów mleka w ramach programu płatności ratalnych, zatwierdzonego na mocy decyzji Rady 2003/530/WE z dnia 16 lipca 2003 r. w sprawie zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy, którą Republika Włoch zamierza przyznać krajowym producentom mleka ⁽¹⁾, ⁽²⁾, Komisja zwróciła się do władz włoskich – w piśmie z dnia 17 marca 2011 r. – o przekazanie dalszych informacji w przedmiotowej sprawie.
- (2) Władze włoskie przesłały Komisji te dodatkowe informacje w piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r. zarejestrowanym w dniu 29 czerwca 2011 r.
- (3) Po przeanalizowaniu informacji dostarczonych przez władze włoskie oraz biorąc pod uwagę to, że odroczenie płatności, o których mowa, odbyło się bez uprzedzenia Komisji lub uzyskania jej zgody, w faksie z dnia 14 października 2011 r. służby Komisji poinformowały władze włoskie o wszczęciu sprawy dotyczącej niezgłoszonej pomocy, zarejestrowanej pod numerem SA.33726 (2011/NN).
- (4) Pismem z dnia 11 stycznia 2012 r. Komisja poinformowała Włochy o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do wspomnianego odroczenia i programu płatności ratalnych zatwierdzonego na mocy decyzji 2003/530/WE

zmienionej poprzez włączenie odroczenia, które stanowi nową pomoc (SA.33726 (11/C)), oraz zwróciła się do władz włoskich o przedstawienie w ciągu jednego miesiąca uwag dotyczących wszczęcia postępowania.

- (5) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowej pomocy.
 - (6) Komisja otrzymała odnośne uwagi od zainteresowanych stron. Przekazała je Włochom w celu umożliwienia im odniesienia się do nich.
 - (7) W e-mailu z dnia 13 lutego 2012 r. Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przesłało Komisji pismo, w którym władze włoskie wystąpiły o przedłużenie terminu przedstawiania uwag dotyczących wszczęcia postępowania. W faksie z dnia 21 lutego 2012 r. Komisja udzieliła żądanego przedłużenia terminu.
 - (8) W e-mailach z dni 26 kwietnia 2012 r. i 27 kwietnia 2012 r. Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało Komisji odpowiedź władz włoskich dotyczącą wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 Traktatu.
 - (9) Władze włoskie nie odniosły się do uwag przedstawionych przez zainteresowane strony.
- II. OPIS**
- Decyzja Rady*
- (10) Zgodnie z art. 1 decyzji 2003/530/WE:

„Pomoc, jaką Republika Włoch zamierza przyznać producentom mleka poprzez dokonanie płatności na rzecz Wspólnoty kwoty należnej od producentów mleka z tytułu opłaty wyrównawczej w sektorze mleka i przetworów mlecznych za okresy od 1995/1996 do

⁽¹⁾ Obecnie z rynkiem wewnętrznym.⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 23.7.2003, s. 15.⁽³⁾ Dz.U. C 37 z 10.2.2012, s. 30.

2001/2002 i umożliwienie tym producentom spłaceniu należności w formie odroczonej płatności rozłożonej na kilka lat bez odsetek, w drodze wyjątku uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem pod warunkiem, że:

- spłata będzie w pełni zrealizowana w równych rocznych ratach oraz
- okres spłaty nie będzie dłuższy niż 14 lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2004 r.”.

Ustawa przekształcająca ustawę z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. w ustawę (ustawa nr 10 z dnia 26 lutego 2011 r., dalej zwana „ustawą nr 10/2011”)

- (11) Na mocy ustawy nr 10/2011 włączono do art. 1 ustawy z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. ustęp 12k, który przewiduje odroczenie do dnia 30 czerwca 2011 r. spłaty rat opłaty wyrównawczej od mleka, należnej do dnia 31 grudnia 2010 r. Koszt tego odroczenia został zapisany do ogólnej puli środków finansowych wynoszącej 5 mln EUR i obejmującej różne cele.
- (12) W piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r. władze włoskie wyjaśniły, że ekwiwalent dotacji tego środka został zapisany do puli na pomoc *de minimis* dla Włoch, przewidzianą w rozporządzeniu (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE ⁽¹⁾ w odniesieniu do pomocy *de minimis* w sektorze produkcji rolnej ⁽²⁾.

III. UZASADNIENIE WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA

- (13) Komisja podjęła decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu z następujących względów:

- władze włoskie wyraziły zamiar zapisania ekwiwalentu dotacji w odniesieniu do odroczenia płatności, o których mowa, do systemu „*de minimis*” przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1535/2007; jednak chodzi nie tylko o wątpliwości prawne dotyczące stosowania tego rozporządzenia, biorąc pod uwagę to, że władze włoskie nie dostarczyły żadnych informacji na temat tego, czy indywidualne i krajowe pułapy pomocy określone w tym rozporządzeniu zostały zachowane, lecz także o to, że samo rozporządzenie zakazuje przyznania pomocy *de minimis*, jeśli zwiększa ona kwotę pomocy państwa powyżej dopuszczalnego poziomu. Ponieważ pomoc zatwierdzona przez Komisję stanowiła maksymalną kwotę pomocy, jaką Włochy mogły przyznać swoim producentom mleka, dodanie ekwiwalentu dotacji związanej z odroczeniem płatności do systemu *de minimis* oznacza przekroczenie maksymalnej pomocy zatwierdzonej przez Radę;

- w rezultacie wynika z tego, że Komisja nie mogła wykluczyć możliwości przedmiotowego odroczenia obejmującego element pomocy (ze względu na równoważność z ekwiwalentem nieoprocentowanej pożyczki, dalej zwanej „pomocą powiązaną”); żadna z informacji przekazanych przez władze włoskie nie mogła uzasadnić tej sytuacji w świetle przepisów mających zastosowanie do pomocy państwa w sektorze rolnym (Wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013) ⁽³⁾;

- odroczenie stanowi naruszenie decyzji 2003/530/WE (gdyż jeden z określonych w niej warunków – tj. równe roczne raty – nie jest spełniony). Oznacza to, że cały system rozłożonych płatności staje się nowym systemem pomocy dla tych, którzy już z niego skorzystali (gdyż przekracza ramy określone w decyzji 2003/530/WE); takiej sytuacji zdaje się nie dopuszczać żaden przepis określony w wyżej wspomnianych wytycznych.

IV. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ WŁADZE WŁOSKIE W SPRAWIE WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA

- (14) W piśmie przesłanym pocztą elektroniczną w dniu 26 kwietnia 2012 r. władze włoskie poinformowały najpierw o stosowaniu systemu rozłożenia na raty opłat wyrównawczych od mleka, zatwierdzonego na mocy decyzji Rady 2003/530/WE, wyjaśniając, że systemem tym było objętych 11 271 beneficjentów. 9 965 beneficjentów (tj. 88,41% łącznej liczby) opłaciło swoje raty tych opłat terminowo do dnia 31 grudnia 2010 r. 1 291 beneficjentów skorzystało z odroczonego terminu płatności, a 15 beneficjentów nie uiściło żadnych opłat, co skutkowało ich wykluczeniem z programu.
- (15) Władze włoskie wyjaśniły następnie, że aby obliczyć ekwiwalent dotacji pomocy otrzymanej przez beneficjentów odroczenia, uwzględniono odsetki za okres od dnia 1 stycznia 2011 do dnia faktycznej spłaty rat, które podlegały odroczeniu, z zastosowaniem trzymiesięcznej stopy Euribor z dnia 1 października 2010 r. podwyższonej o 100 punktów bazowych (1,942%). Wyniki tych obliczeń wykazały ekwiwalent dotacji związanej z odroczeniem wynoszący pomiędzy 0,08 EUR i 694,19 EUR, a także to, że 1 187 z 1 291 beneficjentów odroczenia uzyskało pomoc nieprzekraczającą 100,00 EUR. Władze są zdania, że liczby te wskazują, że odroczenie płatności na mocy ustawy nr 10/2011 nie zakłóciło płynnego funkcjonowania programu płatności ratalnych, który nadal jest zgodny z przepisami decyzji 2003/530/WE, o czym świadczy to, że tylko 11,45% producentów uczestniczących w tym programie skorzystało z odroczenia.

⁽¹⁾ Obecnie art. 107 i 108 Traktatu.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 35.

⁽³⁾ Dz.U. C 319 z 27.12.2006, s. 1.

- (16) Z wyżej wymienionych powodów władze włoskie potwierdzają, o czym poinformowały w piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r. (zob. motyw 13 powyżej), że odroczenie przyznane w odniesieniu do płatności stanowi pomoc *de minimis*. Ponadto wskazują, że ustaliły, iż indywidualny pułap, o którym mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007, został w pełni zachowany, tak samo jak pułap wynoszący 320 505 000 EUR na okres trzech lat budżetowych, określony dla Włoch na podstawie tego samego rozporządzenia, oraz że ekwiwalent dotacji odnoszący się do odroczenia płatności wyniósł łącznie 50 877,41 EUR. Na koniec władze włoskie poinformowały, że są na etapie sprawdzania, czy pułapy te zostały zachowane, biorąc pod uwagę inne programy pomocy *de minimis* udzielonej w latach 2009, 2010 i 2011.
- (17) Jeśli chodzi o stanowisko Komisji, zgodnie z którym pomoc zatwierdzoną na mocy decyzji 2003/530/WE należało uznać, zważywszy na jej formę i wyjątkowy charakter, za jednorazową pomoc maksymalną, której nie można łączyć z żadną inną formą środka, władze włoskie podkreśliły przede wszystkim, że przedmiotowa decyzja uznaje istnienie wyjątkowych okoliczności, które skłoniły Radę do uznania pomocy za zgodną z art. 107 Traktatu, pod warunkiem spełnienia określonych warunków. Podkreśliły również to, że przeprowadzone kontrole wykazały zgodność programu płatności ratalnych z przepisami decyzji 2003/530/WE, mając na uwadze na to, że wszyscy producenci opłacili siódmą ratę, za wyjątkiem 15 producentów, którzy już wcześniej zostali wykluczeni z programu. Ich zdaniem wyjątkowy charakter okoliczności prowadzących do przyjęcia decyzji 2003/530/WE sam w sobie nie uniemożliwia odbiorcom pomocy zatwierdzonej przez Radę uzyskania dostępu do innych korzyści. Traktat odnosi się wyłącznie do wyżej wspomnianych wyjątkowych okoliczności, nie ograniczając przy tym w żaden sposób charakteru zatwierdzonej pomocy ani szczegółowych zasad jej wdrażania; po prostu stanowi, że odstępstwo od art. 107 i regulacji określonych w art. 109 Traktatu zależy od przyjęcia jednomyślnej decyzji w Radzie. W tym konkretnym przypadku wyjątkowy charakter, który doprowadził do przyjęcia decyzji 2003/530/WE, został w pełni odzwierciedlony w sposobie przyjęcia przedmiotowej decyzji, mianowicie na zasadzie jednomyślności, oraz odnosi się do okoliczności wymagających przyjęcia pomocy, a nie do samej pomocy.
- (18) Władze włoskie stwierdziły ponadto, że odroczenie płatności stanowi pomoc *de minimis* i że w związku z tym powinno się je uznać za odrębny środek, biorąc pod uwagę niski wskaźnik wykorzystania pomocy przez producentów, niską wartość przedmiotowych kwot oraz brak zmian programu płatności ratalnych, którego struktura pozostała taka sama zarówno w odniesieniu do łącznej liczby rat, jak i terminów wymagalności.
- (19) Na koniec władze włoskie jeszcze raz oświadczyły, że zgodnie z włoskim dekretem ministerialnym z dnia 30 lipca 2003 r. wdrażającym decyzję Rady uczestnicy programu płatności ratalnych są zobowiązani do zaniechania wszelkich działań prawnych dotyczących należnych opłat i że dłużnicy, którzy nie dokonali płatności, zostają wykluczeni z programu. Władze włoskie utrzymują, że warunek ten obejmowałoby uruchomienie procedur odzyskiwania należności, co doprowadziłoby do tego, że producenci składaliby nowe odwołania. Uzasadnione jest zatem uniknięcie sporów prawnych dotyczących zwrotu bardzo niskich kwot rozstrzyganych w drodze postępowań, których koszt przekracza kwoty do odzyskania. W tym kontekście władze włoskie powołują się na art. 32 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾, zgodnie z którym w uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie mogą zdecydować o niekontynuowaniu windykacji, gdy łączna kwota poniesionych i przewidywanych kosztów windykacji przewyższa kwotę do odzyskania. Według nich przepis ten powinien być stosowany do przedmiotowej sprawy przez analogię. W każdym razie podobne przepisy są również zawarte w art. 25 ust. 4 ustawy nr 289/2002 (ustawa finansowa z 2003 r.), zgodnie z którego przepisami kwotę 12 EUR uważa się za niską kwotę, która nie podlega zwrotowi. Spośród beneficjentów odroczenia 559 z nich otrzymało pomoc nieprzekraczającą 12 EUR.
- (20) W piśmie przesłanym drogą e-mailową w dniu 26 kwietnia 2012 r. władze włoskie przekazały wykaz beneficjentów odroczenia oraz kwotę pomocy, jaką każdy z nich otrzymał.

V. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ ZAINTERESOWANE STRONY W SPRAWIE WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (21) W dniu 7 marca 2012 r. Komisja otrzymała od strony trzeciej uwagi dotyczące wszczęcia postępowania.
- (22) Zainteresowana strona zasadniczo chciała się dowiedzieć, dlaczego Komisja ograniczyła wszczęcie postępowania do odroczenia płatności, o którym mowa w ustawie nr 10/2011, i nie rozszerzyła go do zakresu przepisów art. 40a ustawy nr 122/2010, które przewidują odroczenie płatności rat opłacanych w ramach dodatkowego programu płatności ratalnych określonego na mocy ustawy nr 33/2009, oraz zwróciła się do Komisji o odpowiednie rozszerzenie zakresu przedmiotowego postępowania. W tym względzie zainteresowana strona wskazała, że skarga dotycząca przepisów art. 40a ustawy nr 122/2010 została już przekazana Komisji i że Komisja zamknęła daną sprawę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

- (23) W dniu 10 marca 2012 r. Komisja otrzymała uwagi dotyczące wszczęcia postępowania od drugiej zainteresowanej strony.
- (24) Zainteresowana strona zwróciła Komisji uwagę na przepisy art. 1 ust. 4 dekretu z mocą ustawy nr 16/2012, na mocy których firmy mające trudności finansowe są uprawnione do zapłaty należnych kwot w regularnych ratach. Ponadto zwróciła się do Komisji o interwencję, wskazując, że środki te nie były zgodne z jednolitym rynkiem.
- (25) W dniu 14 marca 2012 r. Komisja otrzymała uwagi dotyczące wszczęcia postępowania od kolejnej zainteresowanej strony.
- (26) W tych uwagach zainteresowana strona również odniosła się do dekretu z mocą ustawy nr 16/2012, podkreślając wynikające z niego różnice w traktowaniu rolników oraz poprawność danych wykorzystywanych przez AGEA (*Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura* — włoska agencja płatnicza) do obliczania dodatkowej opłaty.
- (30) Sytuacja ta sprzyja niektórym przedsiębiorstwom, w szczególności gospodarstwom rolnym zajmującym się produkcją mleka.
- (31) Może mieć ona również wpływ na wymianę handlową, biorąc pod uwagę pozycję Włoch na rynku ⁽¹⁾.
- (32) Jednocześnie może zakłócić konkurencję, ponieważ przedsiębiorstwom będącym jej beneficjentami przyniósł *de facto* korzyść (za odroczeniem nie nalicza się odsetek i w związku z tym jest ono równoważne nieoprocentowanej pożyczce), której nie można by uzyskać w normalnych warunkach rynkowych i która postawiła te przedsiębiorstwa w korzystniejszej sytuacji konkurencyjnej w porównaniu z przedsiębiorstwami, które nie uzyskały takiej korzyści ⁽²⁾.
- (33) Jednak w świetle dodatkowych informacji dostarczonych przez władze włoskie w odpowiedzi na wszczęcie postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu należy ustalić, czy przedmiotowy środek można uznać za pomoc *de minimis* zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1535/2007 i w związku z tym nie uznawać go za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu.

VI. OCENA

VI.1. Obecność pomocy

- (27) Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (28) Przedmiotowy środek, a mianowicie pomoc związana z odroczeniem płatności (udzielenie nieoprocentowanej pożyczki, zob. motyw 13, tiret drugie powyżej), lecz także nowa pomoc wynikająca z naruszenia decyzji 2003/530/WE (nieopłacone odsetki od już wpłaconych rocznych rat oraz kapitał i odsetki, które nie zostały jeszcze opłacone w odniesieniu do pozostałych lat aż do upływu terminu spłaty rat, tj. do dnia 31 grudnia 2017 r.) (nowa pomoc, zob. motyw 13, tiret trzecie) podlegają następującej definicji:
- (29) Przedmiotowy środek stanowi działanie państwa, ponieważ wynika z prawa krajowego; jest on finansowany ze środków publicznych w tym sensie, że państwo włoskie, przyznając odroczenie płatności rocznej raty, przewidziane w decyzji 2003/530/WE, oraz tworząc w ten sposób nową pomoc, pozbawiło siebie możliwości otrzymywania przez określony czas pewnej sumy pieniędzy, którą można by przeznaczyć na inne cele.
- (34) W piśmie przesłanym e-mailem w dniu 26 kwietnia 2012 r. władze włoskie wyjaśniły, że odsetki związane z odroczeniem płatności wyniosły między 0,08 a 649,19 EUR. Stwierdziły ponadto, że przeprowadzone kontrole wykazały, że pułap określony dla Włoch na okres trzech lat budżetowych nie został przekroczony, lecz że musiałyby jeszcze zweryfikować, czy w przypadku połączenia pomocy *de minimis* w latach budżetowych 2009, 2010 i 2011 nadal istniałoby ryzyko przekroczenia indywidualnego pułapu.
- (35) Komisja może z pewnością stwierdzić, że kwota odsetek odnosząca się do odroczenia, rozpatrywana osobno, nie przekracza kwoty 7 500 EUR przewidzianej w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007. Komisja zauważyła

⁽¹⁾ W 2009 r. Włochy były piątym największym producentem mleka krowiego w UE, wytwarzając 11,364 mln ton mleka. W 2010 r. Włochy importowały 1 330 602 tony mleka, a eksportowały 4 722 tony mleka.

⁽²⁾ Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości do wykazania zakłócenia konkurencji wystarczy samo to, że poprawia się pozycja konkurencyjna przedsiębiorstwa poprzez udzielenie mu korzyści, której nie mogłoby ono uzyskać w normalnych warunkach rynkowych i której nie uzyskuje konkurujące przedsiębiorstwa (sprawa 730/79, *Philip Morris przeciwko Komisji*, [1980] Rec. 1980 s. I-2671).

ponadto, że łączna kwota pomocy przyznanej w drodze odroczenia, tj. 50 877,41 EUR, nie doprowadziła do przekroczenia pułapu 320 505 000 EUR przewidzianego dla Włoch w załączniku do przedmiotowego rozporządzenia. Jednak Komisja nie dysponuje żadnymi nowymi informacjami, które wskazywałyby na to, że indywidualny pułap wynoszący 7 500 EUR nie został przekroczony w żadnym przypadku, również biorąc pod uwagę wszelką pomoc *de minimis* otrzymaną przez tego samego beneficjenta w ciągu trzech lat budżetowych, ponieważ do dnia 26 kwietnia 2012 r. Komisja nie otrzymała od władz włoskich zaangażowanych w odnośne kontrole żadnych informacji. W związku z tym Komisja nie może stwierdzić, że indywidualny pułap pomocy został zachowany we wszystkich przypadkach, w szczególności z uwagi na to, że Komisja musi również uwzględnić nową pomoc wynikającą z naruszenia decyzji 2003/530/WE. Co więcej, Komisja musi zbadać przedmiotowy środek w całości (tj. pomoc związaną z przyznaniem odroczenia, przyznanie ekwiwalentu nieoprocentowanej pożyczki oraz nową pomoc wynikającą z naruszenia decyzji 2003/530/WE): z tego odroczenia skorzystało wielu beneficjentów (ponad 1 250) i kwota pomocy obejmuje również część głównej sumy (tj. sumy odpowiadającej rocznym ratom płatnym do dnia 31 grudnia w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017) oraz odsetki, które znacznie przekraczają odsetki związane z odroczeniem płatności, uwzględnionym przez władze włoskie w celu poparcia swojej argumentacji.

(36) Zgodnie z art. 3 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007 „pomocy *de minimis* nie należy łączyć z inną pomocą państwa dotyczącą tych samych wydatków kwalifikowalnych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować przekroczeniem poziomu ustalonego przepisami wspólnotowymi dla specyficznych uwarunkowań każdego przypadku”.

(37) W tym względzie Komisja już wskazała, wszczynając postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 Traktatu, że odroczenie to było dodatkiem do pomocy zatwierdzonej przez Radę, którą powinno się uznać za maksymalną kwotę możliwą do przyznania w tym kontekście.

(38) Władze włoskie uważają ponadto, że odroczenie płatności powinno się uznać za odrębny środek, biorąc pod uwagę niski wskaźnik wykorzystania pomocy przez producentów, niską wartość przedmiotowych kwot oraz to, że w żaden sposób nie zmieniono

programu płatności ratalnych, którego struktura pozostała taka sama zarówno w odniesieniu do łącznej liczby rat, jak i terminów wymagalności.

(39) Komisja nie podziela tej opinii. Rzeczywiście jasne jest, że odroczenie płatności jest bezpośrednio związane ze zwrotem, którego spłata ratalna jest szczegółowo określona w decyzji 2003/530/WE. W art. 1 ust. 1 tiret pierwsze tej decyzji wyraźnie stwierdzono, że spłata musi być realizowana w równych rocznych ratach. Nie można więc uważać, że odroczenie w żaden sposób nie jest powiązane z systemem ratalnym określonym w decyzji 2003/530/WE.

(40) Władze włoskie kwestionują również to, że pomoc zatwierdzona przez Radę jest maksymalną kwotą, jaka może zostać przyznana producentom mleka. Twierdzą one, że w przedmiotowej decyzji uznaje się istnienie wyjątkowych okoliczności prowadzących do zatwierdzenia programu płatności ratalnych, lecz że ten wyjątkowy charakter sam w sobie nie uzasadnia braku możliwości wsparcia beneficjentów w inny sposób, ponieważ Traktat odnosi się wyłącznie do wyjątkowych okoliczności, nie ograniczając przy tym charakteru zatwierdzonej pomocy ani szczegółowych zasad jej wdrażania. W tym konkretnym przypadku wyjątkowy charakter, który doprowadził do przyjęcia decyzji Rady 2003/530/WE, został w pełni odzwierciedlony w sposobie przyjęcia przedmiotowej decyzji, mianowicie na zasadzie jednomyślności, oraz odnosi się do okoliczności wymagających przyjęcia pomocy, a nie do samej pomocy.

(41) Komisja nie zgadza się z władzami włoskimi. W zasadzie mimo że art. 108 ust. 2 akapit trzeci Traktatu stanowi, że „Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że pomoc [...] jest uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym [...], jeśli wyjątkowe okoliczności uzasadniają taką decyzję”, a motyw 8 preambuły decyzji 2003/530/WE stanowi, że istnieją wyjątkowe okoliczności uzasadniające uznanie pomocy za zgodną ze wspólnym rynkiem, faktem pozostaje, że Rada sama – w sentencji decyzji – ustaliła, że pomoc uznaje się za zgodną z rynkiem wewnętrznym „w drodze wyjątku”, a nie „uwzględniając wyjątkowe okoliczności”. Termin „w drodze wyjątku” wyraźnie wskazuje na wyrażony przez Radę zamiar zwrócenia uwagi na przyznanie pomocy, przypisując jej wyjątkowy charakter pomimo istnienia wyjątkowych okoliczności, o których mowa w motywie 8 preambuły. Chociaż odniesienie się przez władze włoskie do jednomyślności może faktycznie wskazywać na to, że procedura była wyjątkowa, nie kwestionuje ono wyjątkowego charakteru pomocy określonego w przedmiotowej decyzji.

(42) Biorąc pod uwagę to, że pomoc zatwierdzona przez Radę, zważywszy na jej wyjątkowy charakter, stanowiła maksymalną kwotę możliwą do przyznania w tym kontekście, tj. ekwiwalent pomocy w 100%, dodanie odroczenia płatności wiązałoby się z automatycznym zastosowaniem przepisów art. 3 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1535/2007, co oznacza, że ekwiwalentu odroczenia nie można uznać za podlegający zakresowi tego rozporządzenia i że w związku z tym stanowi on pomoc państwa. Jego zgodność z rynkiem wewnętrznym należy ocenić w świetle przepisów dotyczących konkurencji obowiązujących w momencie przyznania odroczenia, tak samo jak w odniesieniu do nowej pomocy wynikającej z naruszenia decyzji 2003/530/WE.

VI.2 Zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym

(43) Przepisy dotyczące konkurencji, które miały zastosowanie w momencie przyznania pomocy, są zawarte w wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013.

(44) Stanowisko władz włoskich przedstawione w piśmie przesłanym drogą elektroniczną w dniu 26 kwietnia 2012 r. opierało się na argumentach, że odroczenie płatności powinno się postrzegać jako część programu *de minimis*. W związku z tym władze włoskie nie dostarczyły żadnego wyjaśnienia zgodności odroczenia płatności i nowej pomocy wykraczającej poza ramy decyzji 2003/530/WE z rynkiem wewnętrznym, w świetle przepisów określonych w wyżej wymienionych wytycznych.

(45) Komisja nie dysponuje więc żadnymi nowymi informacjami, które pozwoliłyby wyjaśnić jej wątpliwości, które wyraziła w momencie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu. Pomoc związana z odroczeniem płatności oraz, w związku z tym, nowa pomoc wynikająca z naruszenia decyzji 2003/530/WE, stanowią jednostronną pomoc, której celem jest wyłącznie poprawa sytuacji finansowej producentów, bez wpływu na rozwój sektora. Tak więc to pomoc operacyjna jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu pkt 15 wyżej wymienionych wytycznych.

VI.3 Odzyskanie kwot

Potrzeba zniesienia pomocy

(46) Zgodnie z Traktatem i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, jeśli okaże się, że pomoc jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, Komisja jest uprawniona do podjęcia decyzji o tym, czy dane państwo musi znieść czy zmienić pomoc⁽¹⁾. Orzecznictwo Trybunału

Sprawiedliwości stanowi również, że celem ciążącego na państwie obowiązku zniesienia pomocy, która według Komisji jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, jest przywrócenie poprzednio istniejącej sytuacji. W tym kontekście Trybunał oświadczył, że cel ten zostaje osiągnięty w momencie, gdy odbiorca spłaci kwotę mu przyznaną, co spowoduje utratę korzyści uzyskanej nad konkurentami rynkowymi i tym samym przywróci sytuację sprzed przyznania pomocy⁽²⁾.

(47) Zgodnie z tą linią orzecznictwa art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽³⁾ stanowi, że w przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, by zainteresowane państwo członkowskie podjęło wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy od beneficjenta (w przedmiotowej sprawie od wszystkich beneficjentów, którzy skorzystali z odroczenia płatności).

(48) Włochy są zatem zobowiązane do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania od beneficjentów pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym. Zgodnie z pkt 42 zawiadomienia Komisji pt. „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwu członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem”⁽⁴⁾ Włochy mają cztery miesiące od wejścia w życie niniejszej decyzji na jej wdrożenie. Kwoty do odzyskania są powiększone o odsetki obliczone na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁵⁾.

(49) Niniejsza decyzja ma zostać wykonana niezwłocznie, w szczególności w odniesieniu do odzyskania całej przyznanej indywidualnej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym.

Korzyści i kwoty do odzyskania

(50) Biorąc pod uwagę bardzo specyficzny kontekst, w którym pomoc została przyznana (pomoc została dodana do programu tworzącego pakiet zatwierdzony przez Radę), oraz konsekwencje przyznania pomocy (naruszenie decyzji 2003/530/WE przez strony, które skorzystały z odroczenia płatności, podczas gdy pomoc została już zatwierdzona, w drodze wyjątku, na mocy decyzji), od stron, które skorzystały z odroczenia płatności, powinno się odzyskać:

⁽¹⁾ Sprawa C-70/72 *Komisja przeciwko Niemcom*, [1973] Rec. s. I-813, pkt 13.

⁽²⁾ Sprawy połączone C-278/92, C-279/92 i C-280/92 *Hiszpania przeciwko Komisji*, [1994] Rec. s. I-4103, pkt 75, sprawa C-75/97 *Belgia przeciwko Komisji* [1999] Rec. s. I-30671, pkt 64–65

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

- a) odsetki związane z odroczeniem uiszczenia raty opłaty należnej do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz wszelkie odsetki za zwłokę narosłe do dnia odzyskania;
- b) należne odsetki od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 i 2009 (kapitał na te roczne raty został wpłacony przed odroczeniem płatności, które doprowadziło do naruszenia decyzji 2003/530/WE), oraz odsetki za zwłokę narosłe do dnia odzyskania;
- c) należne odsetki od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2011 i 2012 (z żadnych informacji nie wynika, że kapitał nie został wpłacony w wyznaczonym terminie), oraz odsetki za opóźnione płatności narosłe do dnia odzyskania;
- d) kapitał i odsetki związane z rocznymi ratami, które należy uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017, przy czym ostateczną datę harmonogramu spłat ustala się zgodnie z decyzją 2003/530/WE.

Ocena uwag przedstawionych przez zainteresowane strony w sprawie odzyskania

- (51) Znaczenie przypisywane przez władze włoskie niskiej wartości kwot do odzyskania oraz ryzyko wnoszenia nowych odwołań do sądów krajowych przez producentów nie zmienia faktu, że pomoc państwa, która nie spełnia warunków skorzystania z odstępstw przewidzianych w art. 107 Traktatu i która w związku z tym jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, powinna zostać odzyskana od beneficjentów w celu przywrócenia sytuacji konkurencyjnej sprzed udzielenia pomocy. Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości faktycznie wskazuje, że zaniechanie bezprawnej pomocy, która została uznana za niezgodną z jednolitym rynkiem, jest logiczną konsekwencją takiej bezprawności, ponieważ wyłącznym celem zwrotu pomocy jest przywrócenie wcześniej istniejącej sytuacji⁽¹⁾. Przywrócenie wcześniej istniejącej sytuacji następuje w momencie zwrotu bezprawnej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym przez beneficjenta oraz w rezultacie pozbawienia go wcześniej istniejącej przewagi nad konkurentami rynkowymi. W takich przypadkach sytuacja sprzed udzielenia pomocy została więc przywrócona⁽²⁾.

- (52) Ponadto, jeśli chodzi o niską wartość kwot do odzyskania, władze włoskie wydają się ograniczać zakres zwrotu wyłącznie do odsetek, które należy dodać do rocznej płatności za rok podlegający odroczeniu. Jednak zwrot, który dotyczy wyłącznie podmiotów, które faktycznie skorzystały z odroczenia płatności, musi obejmować całą pomoc zadeklarowaną jako niezgodną, plus wszelkie należne odsetki (zob. motywy 50 powyżej).
- (53) Wreszcie argumentu, że producenci mogą odwoływać się do sądów krajowych, nie można uznać za istotny, ponieważ zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sama możliwość wystąpienia wewnętrznych trudności, nawet tych nie do pokonania, nie może uzasadniać niespełnienia przez państwo członkowskie jego obowiązków wynikających z prawa Unii⁽³⁾.
- (54) Włochy mogły jednak zastosować reguły *de minimis* obowiązujące w sektorze rolnym w odniesieniu do zwrotu indywidualnej pomocy przez beneficjentów, którzy spełnili wszystkie wymogi określone w rozporządzeniu *de minimis* (rozporządzenie (WE) nr 1535/2007) obowiązującym w momencie przyznania bezprawnej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym. Zgodnie z pkt 49 zawiadomienia Komisji „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem”⁽⁴⁾ w przypadku programów pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem państwo członkowskie będzie musiało dokładnie przeanalizować każdy indywidualny przypadek przyznania pomocy w ramach danego programu. Aby określić dokładną kwotę pomocy, którą należy odzyskać od każdego beneficjenta w ramach danego programu, Włochy będą musiały określić, w jakim stopniu pomoc została przyznana na konkretny projekt, który w momencie przyznania pomocy spełniał wszystkie warunki rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych, lub w ramach programu pomocy zatwierdzonego przez Komisję. W takich przypadkach państwo członkowskie może również zastosować odpowiednie kryteria *de minimis* mające zastosowanie w dniu przyznawania bezprawnie pomocy i pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem, będącej przedmiotem decyzji o odzyskaniu kwot, zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczącego stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa⁽⁵⁾. Zgodnie z tym kryterium pomoc indywidualna przyznana w ramach tego środka nie stanowi pomocy dla beneficjentów, którzy w momencie jej przyznania spełniali warunki określone w obowiązującym rozporządzeniu *de minimis* (rozporządzeniu (WE) nr 1535/2007).

⁽¹⁾ Postanowienie z dnia 12 grudnia 2012 r., sprawa T-260/00 - *Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca i inni przeciwko Komisji*, dotychczas nieopublikowana, pkt 55.

⁽²⁾ Sprawa C-348/93 z dnia 4 kwietnia 1995 r., *Komisja przeciwko Włochom* [1995] Rec. s. I-673, pkt 27.

⁽³⁾ Orzeczenie z dnia 19 maja 1999 r. w sprawie C-6/97 *Włochy przeciwko Komisji* [1999] Rec. s. I-2981, pkt 34.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

VI.4 Ocena uwag przedstawionych przez zainteresowane strony w sprawie innych postępowań

- (55) Jeśli chodzi o uwagi przedstawione przez pierwszą zainteresowaną stroną (motyw 22), Komisja pragnie podkreślić, że odroczenie płatności zgodnie z art. 40a ustawy nr 122/2010 w odniesieniu do jednej raty płatnej w ramach dodatkowego programu płatności ratalnych ustanowionego na mocy ustawy nr 33/2009, nie podlega postępowaniom przewidzianym w przedmiotowej decyzji, ponieważ nie dotyczy ono dodatkowego programu płatności ratalnych ustanowionego na mocy decyzji Rady 2003/530/WE.
- (56) Jeśli chodzi o uwagi przedstawione przez dwie pozostałe zainteresowane strony w sprawie ustawy z mocą dekretu nr 16/2012 (motyw 24 i 26), Komisja obecnie przeprowadza ich analizę. Jest jednak zdania, że należy je przeanalizować oddzielnie ze względu na skuteczność administracyjną, co wynika między innymi z tego, że połączenie dwóch postępowań poprzez ich rozszerzenie oraz zastosowanie wszystkich powiązanych formalności administracyjnych znacznie opóźniłoby zakończenie postępowań przewidzianych w przedmiotowej decyzji.

VII. KONKLUZJA

- (57) Komisja stwierdza, że Włochy bezprawnie wdrożyły odroczenie płatności, o których mowa, co spowodowało również bezprawność pomocy, do której się ono odnosi (zob. motyw 13 tiret drugie powyżej), oraz nowego systemu pomocy wynikającego z naruszenia decyzji 2003/530/WE (zob. motyw 13 tiret trzecie). W rezultacie żadnej pomocy nie można uznać za zgodną z jednolitym rynkiem, ponieważ władze włoskie nie dostarczyły żadnych informacji, które wskazywałyby na taką zgodność na mocy przepisów dotyczących konkurencji obowiązujących w sektorze rolnym (zob. motywy 43–45). (Władze włoskie stwierdziły jedynie, że odroczenie płatności należy rozpatrywać indywidualnie, tj. bez uwzględnienia wpływu na decyzję 2003/530/WE, i że można by je uznać za podlegające zasadzie *de minimis*). Komisja nie była zatem w stanie rozwiązać wątpliwości, które już wyraziła poprzez wszczęcie postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu.
- (58) Pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym powinno się odzyskać wraz z odsetkami od beneficjentów, innymi słowy od podmiotów, które faktycznie skorzystały z odroczenia płatności, o których mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Odroczenie uiszczenia opłaty wyrównawczej od mleka należnej do dnia 31 grudnia 2010 r., wprowadzone jako ust.

12k art. 1 ustawy z mocą dekretu nr 225 z dnia 29 grudnia 2010 r. na mocy ustawy nr 10/2011 i stosowane przez Włochy niezgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowi pomoc państwa, która jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

2. Pomoc wynikająca z niespełnienia warunków określonych w decyzji 2003/530/WE, ustanowiona poprzez odroczenie płatności, o którym mowa w art. 1, i stosowana przez Włochy niezgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 2

1. Włochy są zobowiązane do odzyskania od beneficjentów odroczenia, o którym mowa w art. 1 ust. 1, pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, o której mowa w art. 1 ust. 1 i 2.

2. Kwoty do odzyskania obejmują odsetki naliczone od dnia, w którym kwoty te zostały przekazane do dyspozycji beneficjentów, do czasu ich odzyskania.

3. Odsetki są naliczane narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

4. Odzyskanie, które dotyczy wyłącznie tych stron, które faktycznie skorzystały z odroczenia płatności, o którym mowa w art. 1, i które w związku z tym skorzystały z pomocy, o której mowa w art. 2, stosuje się do:

- a) odsetek związanych z odroczeniem uiszczenia raty opłaty należnej do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz wszelkich odsetek za zwłokę narosłych do dnia odzyskania;
- b) należnych odsetek od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 i 2009 (kapitał na te roczne raty został wpłacony przed odroczeniem płatności, które doprowadziło do naruszenia decyzji Rady), oraz odsetek za zwłokę narosłych do dnia odzyskania;
- c) należnych odsetek od rocznych rat, które należało uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2011 i 2012 (z żadnych informacji nie wynika, że kapitał nie został wpłacony w wyznaczonym terminie), oraz odsetek za opóźnione płatności narosłe do dnia odzyskania;
- d) kapitału i odsetek związanych z rocznymi ratami, które należy uiszczyć do dnia 31 grudnia w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017, przy czym ostateczną datę harmonogramu spłat ustala się zgodnie z decyzją Rady.

5. Pomoc indywidualna przyznana w ramach programu, o którym mowa w art. 1, nie stanowi pomocy, jeżeli w momencie przyznania pomocy była ona zgodna z warunkami określonymi w rozporządzeniu przyjętym na mocy art. 2 rozporządzenia (WE) nr 994/98 mającego zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

Artykuł 3

1. Odzyskanie pomocy, o której mowa w art. 1, odbywa się w sposób natychmiastowy i skuteczny.
2. Włochy zapewniają wykonanie niniejszej decyzji w ciągu czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 4

1. W ciągu dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Włochy dostarczają Komisji następujące informacje:
 - a) wykaz beneficjentów, którzy otrzymali pomoc w ramach programów, o których mowa w art. 1, oraz całkowitą kwotę otrzymaną przez każdego z nich w ramach przedmiotowego programu;
 - b) całkowitą kwotę (część kapitałową i odsetki) do odzyskania od każdego beneficjenta w przypadku pomocy, której nie można objąć zasadą *de minimis*;

c) szczegółowy opis środków już podjętych i zaplanowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;

d) dokumenty potwierdzające, że beneficjenci zostali zobowiązani do zwrotu pomocy.

2. Włochy informują Komisję o postępie w stosowaniu środków krajowych służących wykonaniu niniejszej decyzji aż do chwili całkowitego odzyskania pomocy przyznanej w ramach programów, o których mowa w art. 1. Na wniosek Komisji Włochy bezzwłocznie przekazują jej informacje na temat środków już podjętych oraz zaplanowanych w celu wykonania niniejszej decyzji. Dostarczają także szczegółowe informacje dotyczące kwot pomocy i odsetek dotychczas zwróconych przez beneficjentów.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lipca 2013 r.

W imieniu Komisji
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 4/2013 KOMITETU AMBASADORÓW AKP-UE

z dnia 7 listopada 2013 r.

w sprawie mianowania członków zarządu Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich

(2013/666/UE)

KOMITET AMBASADORÓW AKP-UE,

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾, zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽²⁾ i po raz drugi w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r. ⁽³⁾, w szczególności art. 3 ust. 5 załącznika III do niej,

uwzględniając decyzję nr 4/2006 Komitetu Ambasadorów AKP-UE z dnia 27 września 2006 r. w sprawie statutu i regulaminu wewnętrznego Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich (CTA) ⁽⁴⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kadencja członków zarządu Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich przedłużona decyzją nr 2/2013 Komitetu Ambasadorów AKP-UE ⁽⁵⁾, skończyła się w dniu 21 sierpnia 2013 r.

2. Należy zatem mianować nowych członków,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Bez uszczerbku dla dalszych decyzji, które Komitet może przyjąć w ramach swoich prerogatyw, mianuje się następujących

członków zarządu Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich:

— Prof. Eric TOLLENS

na okres dwóch lat, który upływa w dniu 6 listopada 2015 r. oraz

— Prof. Baba Y. ABUBAKAR

— Prof. Augusto Manuel CORREIA

— Helena JOHANSSON

— Dr Faustin R. KAMUZORA

— Prof. Clement K. SANKAT,

na okres pięciu lat, który upływa w dniu 6 listopada 2018 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komitetu Ambasadorów AKP-UE

R. KAROBLIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Umowa zmieniająca Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27).

⁽³⁾ Umowa zmieniająca po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 350 z 12.12.2006, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 163 z 15.6.2013, s. 30.

DECYZJA NR 5/2013 KOMITETU AMBASADORÓW AKP-UE**z dnia 7 listopada 2013 r.****w sprawie statutu Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich**

(2013/667/UE)

KOMITET AMBASADORÓW AKP-UE,

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾, zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽²⁾ i zmienioną po raz drugi w Wagadugu dnia 22 czerwca 2010 r. ⁽³⁾ (zwaną dalej „umową AKP-UE”), w szczególności art. 3 ust. 5 i art. 3 ust. 6 załącznika III do tej umowy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach drugiego przeglądu umowy AKP-UE zmieniono załącznik III do tej umowy w celu weryfikacji zadań powierzonych Centrum Technicznemu ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich, a także w celu wyjaśnienia i wzmocnienia systemu zarządzania tym organem, w szczególności w zakresie nadzoru sprawowanego przez Komitet Ambasadorów oraz obowiązków zarządu.
- (2) Decyzja nr 2/2010 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 21 czerwca 2010 r. ⁽⁴⁾ przewiduje tymczasowe stosowanie drugiej zmiany umowy AKP-UE, począwszy od dnia 31 października 2010 r.
- (3) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany w statucie Centrum Technicznego ds. Współpracy w dzie-

dzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich (zwanego dalej „Centrum”).

- (4) Zgodnie z art. 3 ust. 5 załącznika III do umowy AKP-UE Komitet Ambasadorów określa statut Centrum. Komitet Ambasadorów powinien zatem przyjąć decyzję w tym celu,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Niniejszym przyjmuje się statut Centrum Technicznego ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich załączony do niniejszej decyzji.

Unia Europejska oraz państwa AKP są zobowiązane, każde z nich w zakresie, który go dotyczy, do podjęcia działań niezbędnych do wykonania niniejszej decyzji.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2013 r.

W imieniu Komitetu Ambasadorów AKP-UE

R. KAROBLIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Umowa zmieniająca Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27).

⁽³⁾ Umowa zmieniająca po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

⁽⁴⁾ Decyzja nr 2/2010 Rady Ministrów AKP-UE z dnia 21 czerwca 2010 r. w sprawie środków przejściowych mających zastosowanie od dnia podpisania do dnia wejścia w życie Umowy zmieniającej po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 68).

ZAŁĄCZNIK

STATUT CENTRUM TECHNICZNEGO DS. WSPÓŁPRACY W DZIEDZINIE ROLNICTWA I OBSZARÓW WIEJSKICH*Artykuł 1***Przedmiot**

1. Centrum Techniczne ds. Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Obszarów Wiejskich (zwane dalej „Centrum”), w rozumieniu załącznika III do Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony ⁽¹⁾, zmienionej po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽²⁾ i zmienionej po raz drugi w Wagadugu dnia 22 czerwca 2010 r. ⁽³⁾ (zwanej dalej „umową AKP-UE”), jest organem technicznym wspólnym dla państw AKP i UE. Centrum posiada osobowość prawną i we wszystkich państwach będących stronami umowy AKP-UE posiada zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe tego rodzaju osobom prawnym.
2. Pracownicy Centrum korzystają z przywilejów, immunitetów i udogodnień przewidzianych w art. 1 akapit drugi Protokołu 2 w sprawie przywilejów i immunitetów do umowy AKP-UE oraz tych, o których mowa w deklaracjach VI i VII załączonych do umowy AKP-UE.
3. Centrum jest podmiotem nienastawionym na zysk.
4. Siedziba Centrum znajduje się tymczasowo w Wageningen w Niderlandach, z oddziałem lokalnym w Brukseli.

*Artykuł 2***Zasady i cele**

1. Centrum działa zgodnie z postanowieniami i celami umowy AKP-UE. Realizuje cele określone w art. 3 załącznika III do umowy AKP-UE pod nadzorem Komitetu Ambasadorów.
2. Centrum szczegółowo określa swoje cele w ogólnym dokumencie strategicznym.
3. Centrum wykonuje swoją działalność w ścisłej współpracy z instytucjami i innymi organami, o których mowa w umowie AKP-UE oraz w załączonych do niej deklaracjach. Centrum może w razie potrzeby odwoływać się do instytucji regionalnych i międzynarodowych, w szczególności do tych, które znajdują się w Unii Europejskiej lub państwach AKP i które zajmują się sprawami związanymi z rozwojem rolnictwa i obszarów wiejskich.

*Artykuł 3***Finansowanie**

1. Budżet Centrum jest finansowany zgodnie z zasadami ustanowionymi w umowie AKP-UE w odniesieniu do współpracy finansowej na rzecz rozwoju.
2. Budżet Centrum może obejmować dodatkowe środki pochodzące od innych stron, służące osiągnięciu celów określonych w umowie AKP-UE i realizacji dokumentu strategicznego opracowanego przez Centrum.

*Artykuł 4***Komitet Ambasadorów**

1. Zgodnie z art. 3 ust. 5 załącznika III do umowy AKP-UE Komitet Ambasadorów jest organem nadzorczym Centrum. Powołuje on członków zarządu oraz, na wniosek zarządu, dyrektora Centrum. Komitet Ambasadorów monitoruje ogólną strategię Centrum i nadzoruje prace zarządu.
2. Komitet Ambasadorów udziela dyrektorowi absolutorium z wykonania budżetu. W celu udzielenia absolutorium Komitet Ambasadorów otrzymuje zalecenie od zarządu, wydane na podstawie analizy rocznego sprawozdania finansowego oraz opinii audytora, wraz z odpowiedziami udzielonymi przez dyrektora.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Umowa zmieniająca Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27).

⁽³⁾ Umowa zmieniająca po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

3. Komitet Ambasadorów może w dowolnym momencie dokonać przeglądu i zmienić decyzje podjęte przez Centrum. Komitet Ambasadorów otrzymuje regularne informacje od zarządu oraz – na swój wniosek – również od dyrektora Centrum.

Artykuł 5

Zarząd

1. Zarząd powoływany jest w celu wspierania, monitorowania i kontroli technicznych, administracyjnych i finansowych aspektów wszystkich działań Centrum.

2. W skład zarządu wchodzi sześciu członków wybranych na zasadzie paritetu: troje obywateli krajów AKP oraz troje obywateli Unii Europejskiej, którzy są wybierani przez strony umowy AKP-UE i powoływani przez Komitet Ambasadorów na podstawie swoich kwalifikacji zawodowych w dziedzinie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich lub polityki informacyjnej i komunikacyjnej, nauki, zarządzania i technologii.

3. W celu zapewnienia ciągłości operacyjnej zarządu Komitet Ambasadorów stara się nie zastępować wszystkich członków zarządu w tym samym roku kalendarzowym.

4. Członkowie zarządu powoływani są na okres do pięciu lat przez Komitet Ambasadorów zgodnie z procedurami ustalonymi przez Komitet i podlegają oni śródkresowemu przeglądowi.

5. Zarząd zbiera się na posiedzeniach zwyczajnych trzy razy w roku. Zarząd może również zwoływać posiedzenia nadzwyczajne każdorazowo, gdy wymagają tego wykonywane zadania, na wniosek Komitetu Ambasadorów, na wniosek przewodniczącego zarządu lub na wniosek dyrektora. Centrum pełni rolę sekretariatu zarządu.

6. Członkowie zarządu wykonują swoje zadania w sposób niezależny, nie mogą zwracać się o instrukcje do osób trzecich ani ich od nich przyjmować, a także działają wyłącznie w interesie Centrum. Stanowiska członka zarządu nie można łączyć z jakąkolwiek inną działalnością wynagradzaną przez Centrum.

7. Członkowie zarządu wybierają spośród siebie przewodniczącego i wiceprzewodniczącego na okres nieprzekraczający pięciu lat, zgodnie z przepisami określonymi w regulaminie. Stanowisko przewodniczącego obejmuje obywatel strony (AKP lub UE) innej niż ta, której obywatel pełni funkcję dyrektora Centrum. Stanowisko wiceprzewodniczącego obejmuje obywatel strony innej niż ta, której obywatel pełni funkcję przewodniczącego.

8. W posiedzeniach zarządu uczestniczą obserwatorzy z Komisji Europejskiej, Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej oraz Sekretariatu państw AKP.

9. Zarząd może zwrócić się do innych członków kierownictwa i personelu Centrum lub do ekspertów zewnętrznych o poradę w określonych sprawach.

10. Zarząd podejmuje decyzje zwykłą większością głosów członków obecnych lub reprezentowanych, zgodnie z regulaminem. Każdemu członkowi zarządu przysługuje jeden głos. W przypadku nierozstrzygniętego głosowania decydujący głos ma przewodniczący.

11. Z każdego posiedzenia sporządzany jest protokół. Obrady zarządu są poufne.

12. Zarząd przyjmuje swój regulamin i przekazuje go do wiadomości Komitetu Ambasadorów.

Artykuł 6

Zadania zarządu

1. Zarząd ściśle monitoruje i nadzoruje działalność Centrum. Zarząd odpowiada przed Komitetem Ambasadorów.

2. Zarząd:

a) określa projekt regulaminu finansowego zgodnie z zasadami Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) i niniejszym statutem oraz przedkłada go Komitetowi Ambasadorów do zatwierdzenia;

b) określa i zatwierdza regulamin pracowniczy i zasady funkcjonowania Centrum zgodnie z zasadami EFR i niniejszym statutem oraz przekazuje je do wiadomości Komitetu Ambasadorów;

c) nadzoruje działalność Centrum i zapewnia właściwą realizację misji powierzonej Centrum i właściwe wdrażanie zasad;

- d) przyjmuje roczne i wieloletnie programy prac oraz budżet Centrum i przekazuje je do wiadomości Komitetu Ambasadorów;
- e) przekazuje do wiadomości Komitetu Ambasadorów okresowe sprawozdania i oceny działań Centrum;
- f) przyjmuje ogólny dokument strategiczny Centrum i przekazuje go do wiadomości Komitetu Ambasadorów;
- g) zatwierdza strukturę organizacyjną, politykę kadrową i schemat organizacyjny Centrum;
- h) corocznie ocenia pracę i plan pracy dyrektora oraz przekazuje sprawozdanie na ten temat Komitetowi Ambasadorów;
- i) zatwierdza nabór nowych członków personelu oraz odnawianie, przedłużanie lub rozwiązywanie umów z dotychczasowymi członkami personelu;
- j) zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe sporządzone na podstawie analizy audytu;
- k) przekazuje roczne sprawozdania finansowe i sprawozdanie z audytu, wraz z zaleceniem, do wiadomości Komitetu Ambasadorów, z myślą o udzieleniu dyrektorowi absolutorium w odniesieniu do wykonania budżetu;
- l) zatwierdza roczne sprawozdania i przekazuje je Komitetowi Ambasadorów, aby mógł zweryfikować, czy działania Centrum są zgodne z celami określonymi w umowie AKP-UE oraz z ogólnym dokumentem strategicznym Centrum;
- m) zgłasza Komitetowi Ambasadorów kandydatury osób na stanowisko dyrektora Centrum;
- n) w razie konieczności proponuje, w należytym uzasadnionym wniosku, po wyczerpaniu wszystkich środków pojedynczych i zaradczych oraz z poszanowaniem prawa do bycia wysłuchanym, aby Komitet Ambasadorów odwołał dyrektora;
- o) proponuje Komitetowi Ambasadorów przedłużenie sprawowania urzędu przez dyrektora na drugą i ostatnią kadencję na podstawie dokładnej analizy jego pracy w pierwszej kadencji;
- p) przedstawia Komitetowi Ambasadorów sprawozdanie na temat wszelkich istotnych kwestii pojawiających się podczas wykonywania zadań; oraz
- q) przedstawia Komitetowi Ambasadorów sprawozdania dotyczące środków podjętych w świetle uwag i zaleceń Komitetu Ambasadorów, towarzyszących jego decyzji w sprawie udzielenia absolutorium.

3. Zarząd wybiera w drodze konkurencyjnej procedury przetargowej, w której złożono przynajmniej trzy oferty, firmę audytorską na okres trzech lat. Firma taka musi być członkiem organu nadzoru o międzynarodowej renomie. Wybrani audytorzy sprawdzają, czy roczne sprawozdania finansowe zostały sporządzone prawidłowo i zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości oraz przedstawiają prawdziwy i wierny obraz sytuacji finansowej Centrum. Audytorzy przekazują również uwagi dotyczące należytego zarządzania finansami Centrum.

4. Zarząd zaleca Komitetowi Ambasadorów udzielenie dyrektorowi absolutorium budżetowego w odniesieniu do wykonania budżetu po dokonaniu audytu rocznego sprawozdania finansowego Centrum.

Artykuł 7

Dyrektor

1. Centrum kieruje dyrektora powołany przez Komitet Ambasadorów na wniosek zarządu na okres nieprzekraczający pięciu lat. Akt powołania dyrektora podpisują współprzewodniczący Komitetu Ambasadorów. W następstwie zalecenia zarządu i na podstawie wyjątkowych osiągnięć Komitet Ambasadorów może w wyjątkowych okolicznościach powtórnie powołać dyrektora na maksymalny okres pięciu lat. Nie jest możliwe przedłużenie poza ten okres. Zatwierdzenie drugiej i ostatniej kadencji dokonuje się na podstawie wnikliwej oceny przeprowadzonej w oparciu o wymierne kryteria dotyczące pracy, przedłożonej przez zarząd Komitetowi Ambasadorów.

2. Dyrektor odpowiada za reprezentację prawną i instytucjonalną Centrum oraz wykonanie uprawnień i zadań Centrum.

3. Dyrektor jest odpowiedzialny za przedłożenie zarządowi do zatwierdzenia:
 - a) ogólnego dokumentu strategicznego Centrum;
 - b) rocznych i wieloletnich programów działania/programów prac;
 - c) rocznego budżetu Centrum;
 - d) sprawozdań rocznych, sprawozdań okresowych i ocen;
 - e) struktury organizacyjnej, polityki kadrowej oraz schematu organizacyjnego Centrum; oraz
 - f) informacji o naborze nowych członków personelu oraz odnawianiu, przedłużaniu lub rozwiązywaniu umów z dotychczasowymi członkami personelu.
 4. Dyrektor jest odpowiedzialny za organizację i bieżące zarządzanie Centrum. Dyrektor informuje zarząd o wszelkich środkach wykonawczych do zasad funkcjonowania Centrum.
 5. Dyrektor informuje zarząd o wszelkich istotnych kwestiach pojawiających się podczas wykonywania jego zadań oraz, w razie konieczności, informuje o tym Komitet Ambasadorów.
 6. Dyrektor przedstawia roczny plan zarządzania pracą i sprawozdanie z osiągnięć do oceny zarządowi, który następnie przekazuje je Komitetowi Ambasadorów.
 7. Dyrektor jest odpowiedzialny za przedkładanie zarządowi rocznego sprawozdania finansowego do zatwierdzenia oraz przekazanie go Komitetowi Ambasadorów.
 8. Dyrektor podejmuje wszystkie odpowiednie działania w celu wdrożenia uwag i zaleceń Komitetu Ambasadorów, towarzyszących decyzji w sprawie udzielenia absolutorium w odniesieniu do wykonania budżetu.
-

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (UE) nr 566/2012 z dnia 18 czerwca 2012 r. dotyczącego zmiany rozporządzenia (WE) nr 975/98 w sprawie nominalów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 169 z dnia 29 czerwca 2012 r.)

1. Strona 9, art. 1, tekst odnoszący się do art. 1g:

zamiast: „Artykuł 1g

Emitujące państwa członkowskie aktualizują również swoje strony narodowe zwykłych monet, aby zastosować się w pełni do niniejszego rozporządzenia w terminie do dnia 20 czerwca 2062 r.”,

powinno być: „Artykuł 1g

Emitujące państwa członkowskie aktualizują również swoje strony narodowe zwykłych monet, aby zastosować się w pełni do niniejszego rozporządzenia w terminie do dnia 20 lipca 2062 r.”.

2. Strona 10, art. 1, tekst odnoszący się do art. 1j:

zamiast: „Artykuł 1j

Art. 1c, 1d, 1e oraz art. 1h ust. 2:

a) nie obowiązują w odniesieniu do monet obiegowych wyemitowanych lub wyprodukowanych przed dniem 19 czerwca 2012 r.;

b) nie obowiązują w okresie przejściowym kończącym się dnia 20 czerwca 2062 r. w odniesieniu do wzorów legalnie stosowanych na monetach obiegowych w dniu 19 czerwca 2012 r. Monety obiegowe, które zostały wyemitowane lub wyprodukowane w okresie przejściowym, mogą pozostać prawnym środkiem płatniczym bez ograniczeń czasowych.”,

powinno być: „Artykuł 1j

Art. 1c, 1d, 1e oraz art. 1h ust. 2:

a) nie obowiązują w odniesieniu do monet obiegowych wyemitowanych lub wyprodukowanych przed dniem 19 lipca 2012 r.;

b) nie obowiązują w okresie przejściowym kończącym się dnia 20 lipca 2062 r. w odniesieniu do wzorów legalnie stosowanych na monetach obiegowych w dniu 19 lipca 2012 r. Monety obiegowe, które zostały wyemitowane lub wyprodukowane w okresie przejściowym, mogą pozostać prawnym środkiem płatniczym bez ograniczeń czasowych.”.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL